ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 30 Čaroděj.pdb

PDB Name: Vampýra - 30 Čaroděj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, který mu tehdy ukradla Felidae.

Felidae je upírka ve službách tajuplné moci, která stojí za Lilithiným zrozením, a proto sleduje plán, jenž má změnit svět lidí i upírů.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Protože je lesbického založení, zamilovala se do Lilith. Její cit se však následkem magického moru obrátil v pravý opak: v důsledku toho se spojila proti Lilith s Landruem.

Upíři: Nikdo dosud nepoznal tajemství jejich skutečného původu, třebaže žijí v klanech vedle lidí už od pravěku. Jediný způsob, jak stvořit nového upíra, spočívá v tom, že se dá lidskému dítěti pít z Liliového kalichu černá upírská krev. Kodex upírům zakazuje zabíjet se navzájem. Lilith se proti tomu prohřešuje, a proto jé nemilosrdně pronásledována.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od praupírů - se stává stále citlivější na světlo.

Duncan Luther a George Romano po Lilithině kousnutí poslechli magické naprogramování, které je přivedlo do Uruku v Iráku. Zatímco zde začali kopat, ve Skotsku se z dlouhého spánku probudila zlodějka kalichu Felidae. Poznala, že Lilith nezná své poslání.

Mrtví v Uruku vykopali jeskyni, ústící v chodbu, a tou se vydali na průzkum. Když už se jim zdálo, že chodba nebere konce, vstoupili do jedné boční chodby - a ocitli se ve starověkém Egyptě! Tam zažili to, jak se stal faraon Achnaton upírem, aby mu byla svěřena stavba podzemní pyramidy. V ní má být uvězněna jakási bytost, kterou stvořil Liliový kalich a jež pak zuřivě řádila mezi upíry.

Landruovi se díky Bethině zradě podařilo přerušit obřad, při kterém měla Lilith poznat své poslání. On a Felidae po dvě stě šedesáti osmi letech opět stanuli proti sobě. Tenkrát Felidae ukradla strážci kalichu Landruovi upírskou nesvátost. V nynějším souboji byli oba upíři těžce zraněni. Vítěz Landru se s kalichem uchýlil do Polska. Tam stvořil z vlastní krve Lazara, prvního nového upíra. Avšak jeho syn se obrátil proti němu - díky Felidaině "pojištění proti krádeži". Lazarus musel být poslušný příkazu, aby kalich donesl Felidae. Nic ho nemohlo zastavit, neboť jeho tělo spalovalo energii neuvěřitelně rychle a dokázalo vyvinout obrovskou sílu. Před Varšavou se mu do cesty postavili Landru a Lilith, pomocí magie kalichu je však zadržel a letadlem odcestoval do Austrálie.

Když konečně dorazila Lilith do Sydney, byl kalich už ve Felidaině vlastnictví a upírka odešla kalich vyčistit. Ještě předtím zbavila Beth, která se jí pokusila zabít, následků magického moru. To se Landru dozvěděl, když se pokusil Beth kontaktovat v přesvědčení, že ji má stále ještě ve své moci.

Beth však svým křikem zburcovala letištní policii, a zatímco byl Landru zatčen, ona i s Lilith uprchla...

Michael Schönenbröcher

Čaroděj

Sv.030

Londýn, Whitechapel
9. listopadu 1888
„Jack":

Zima přišla toho roku pozdě. Ve vzduchu bylo sice už několik týdnů cítit sníh, ale dosud nespadla z nebe ani vločka.

Přesto však bylo chladno a v tuto dobu, krátce před půlnocí, klesly teploty skoro až na bod mrazu. Ne, že by mi zima nějak vadila. Před ústy jsem neměl ani nejmenší obláček páry. Což v neposlední řadě bylo tím, že už dlouhou dobu nedýchám.

Opustil jsem dům stejně tiše a nenápadně, jako jsem do něho před několika hodinami vstoupil. Pečlivě jsem za sebou zavřel pevné dveře z cedrového dřeva. Na mosazné klice zůstala rudá stopa, rychle jsem vytáhl kapesník, abych ji setřel.

Ruce jsem měl lepkavé do krve, třebaže jsem na nich měl kožené rukavice. Sotva se dalo zabránit, abych se ušpinil; dokonce i na kalhotách mi zůstaly zrádné stopy. Ale i kdyby mě na zpáteční cestě někdo potkal, noc a podzimní mlha budou mí spojenci jako vždycky.

Navyklým pohybem jsem si stáhl rukavice a olízl si krev z prstů. Byla ještě teplá a chutná.

V myšlenkách jsem se pobaveně vrátil k tělu bez života do pokoje, který jsem právě opustil. Kdy asi tak najdou mrtvolu Mary Kellyové? Už zítra ráno? Nebo až během dne, až začne pasák postrádat svoji klisničku?

To je jedno; stejně zase dojdou ke špatnému závěru.

Obchází tu Jack, vrah kurev!

Šílenec. Řezník. Možná chirurg - provedení těch strašných vražd by tomu nasvědčovalo.

Blázni!

Tak snadno se dají lidé oklamat. Nejedenkrát jsem si sám kladl otázku, jestli je vůbec nutné odstraňovat stopy po kousnutí. Dokonce i kdyby nějaký snaživý policejní lékař objevil na krku oběti ona znamení, zbýval by ještě k poslednímu poznání obrovský krok, který by žádný osvícený lékař nebyl ochoten učinit.

Kdo by dnes ještě věřil na upíry?

Odbočil jsem doprava, směrem k Temži. Klapání mých podpadků na kamenné dlažbě bylo jediným zvukem v této noci. Alespoň pro lidské uši. Oproti tomu jsem já zaznamenal vzdálenou směsici hlasů z výčepu na konci ulice, let nějakého nočního ptáka vysoko nade mnou a bušení vln o obezděný břeh řeky, vzdálené dobrou míli odsud.

Byl to úspěšný večer. Zábavný až do konce. Nejprve tělesné potěšení: profesionální vábení té mladé kurvy, její škádlivá slůvka do mého ucha, její horký dech. Potom její bílá kůže, plná ňadra, vyzývavě lákající stehna. Její blažené sténání, zatímco jsem se kochal starými vzpomínkami na lepší časy a dopřával svému tělu lidského tepla.

Ovšemže je to rituál. Třebaže má rasa nemá tělesné žádosti, mrtvé maso se poslušně sklání před vůlí. A přece je ten akt osvěžující, stejně jako krev, která pulzuje v žilách oběti. Opájí smysly zcela svérázným způsobem.

Také samotná oběť tím získává. Kdo jednou ochutnal krev, která se dostala do varu, ten už ji bude chtít vždycky.

Nu, Marry Kellyová se do varu tedy dostala. Napíchl jsem ji jako třepetavého motýlka. Napřed mečem zpod pasu. Potom nožem.

Ještě ve smrtelném zápasu slastně hekala, jako by její rozum nechápal, že s každým pohybem z ní stříká krev rovnou do mých sajících úst.

Hrál jsem si s ní, jako na hudební nástroj, dokud se jí v očích neobjevilo zděšení, když si uvědomila bolest. A já vychutnával její život, stále ještě ve vášnivém objetí.

Nezklamala mě až do poslední chvíle, kdy její bledá tvářička ztuhla jako mramor a pohled jejích světlemodrých očí se zlomil.

Když jsem se nasytil, přišla na řadu povinnost.

Policie se stále ještě zdráhá předložit veřejnosti fotografické snímky mých děl. Z dobrého důvodu. Příliš útlocitné matinky by bezpochyby utrpěly hysterické záchvaty, a tak by i bez mého přičinění jen přibylo dalších obětí.

Tak jsem hrál svoji hru a k potěšení z milování přibylo i druhé z vodění policie za nos falešnými stopami a dopisy šílence. Brzy jsem byl v temných uličkách města známější než královna Viktorie.

Na chvíli jsem se zastavil a ohlédl se. Zcela pohroužen do svých myšlenek, jsem si skoro ani nevšiml, že jsem už přešel celou Lord Street a nyní je na čase zabočit do James Street, vedoucí ke Canning Docks.

Řeka nebyla můj skutečný cíl, měl jsem ve zvyku chodit domů oklikami; pro každý případ.

Stále jsem ještě nebyl rozhodnutý, jakou cestu si mám zvolit, když vtom mě tichý zvuk přiměl zpozornět. Otočil jsem se na podpatku a pohledem jsem pročesával mlhu.

Stejně jako tma, ani mlha nemohla přede mnou nic skrýt. Zřetelně jsem v onom načervenalém přisvitu, který mi vyplňoval zorné pole, viděl špinavé fasády domů.

Neunikl mi pohyb u jedněch vrat, ale to byla jen kočka na noční výpravě za myšmi. Snad právě ona byla příčinou

toho zvuku.

Zavrtěl jsem hlavou a otočil se.

Pěst byla rychlejší, než jsem stačil reagovat. Úder mě zasáhl přímo do brady a odhodil mě krok, dva zpátky.

Více překvapen než omráčen tou strašnou ranou, jsem se zapotácel. Skutečná bolest je mé rase cizí. Existuje jen pár zbraní, které nás mohou ohrozit.

Stín přede mnou znovu zvedl ruku, aby udeřil podruhé.

Překonal jsem překvapení a konečně reagoval obvyklým způsobem. Když se ke mně jeho pěst svištivě přiblížila, hravě jsem ji zachytil a stiskl. Kotníky prstů slyšitelně zapraskaly.

Můj protivník zasténal. Prudce se napřímil a pokusil se vymanit z mého sevření. Nyní jsem měl možnost lépe si ho prohlédnout.

Byl to skutečně obrovský chlap jako špalek, s pozoruhodnou muskulaturou, zrzavé vlasy nakrátko sestříhané. Jeho nepříliš krásný obličej byl zkřivený bolestivou grimasou. Pravděpodobně se mu nestávalo často, aby narazil na rovnocenného protivníka. A na silnějšího už vůbec ne.

Asi vteřinu jsem přemýšlel, jestli bych si neměl dopřát ještě zákusek, ale pak jsem tu myšlenku zase zavrhl. Chuť té mladé děvky jsem měl stále ještě na jazyku; bylo by bláhové kazit si ji.

A rozhodl jsem se toho chlapa krátce, ale bolestivě zabít a svěřit ho řece.

Dotek na rameně jsem si uvědomil, teprve když jsem za sebou zaslechl hluboký, téměř pobaveně znějící hlas.

"Musím říct, pane, že jste na mě učinil dojem," řekl. "Není mnoho mužů, kteří by dokázali dát Rowlfovi lekci."

V první chvíli jsem byl nadmíru překvapen, než abych přiměřeně reagoval. Bezděky jsem na vteřinu povolil svůj stisk, ale už ten krátký okamžik stačil obrovi, aby se mi vytrhl.

Instinktivně jsem vycítil, že navzdory obrově fyzické síle představuje teď mnohem větší nebezpečí ten muž za mnou. Obrátil jsem se.

Přede mnou stál jakýsi muž, téměř třicátník, jehož pravidelný obličej byl lemován starostlivě zastřiženými vousy. V jeho vlasech jsem rozeznal bílý, jako blesk klikatý bílý pramen, zřejmě zase nějaký módní výstřelek, jakými se zdobí cvoci z lepší společnosti. Měl na sobě elegantní pláštěnku, pod levou paží svíral špacírku a právě měl spoustu práce se stahováním hedvábných rukaviček z prstů.

Myslím, že to bylo poprvé v mém několikasetletém životě, že jsem zůstal stát s hubou otevřenou; tak neskutečnou a bizarní se mi jevila tato situace.

"Byl jste velice lehkomyslný," pokračoval cizinec, aniž by přerušil svou činnost. "Krev na vašem oblečení vypovídá jednoznačně. Máte jistě něco společného s tím, co se děje ve Whitechapelu, že?" Nyní vzhlédl a pohled jeho očí ve mně vyvolal nepříjemnou asociaci. Zdálo se mi, jako bych v těch očích zahlédl něco, co se naprosto nehodilo k tomuto tělu. Oči, které viděly věci, lidskému duchu zakázané.

Rozhodl jsem se počkat s dalším útokem, dokud se o tom zvláštním ptáčkovi nedozvím víc. Jeho slova ve mně budila pocit, o kterém jsem dosud neměl ani tušení, že ho jsem vůbec schopen: nevolnost. Zjevně věděl víc, než bylo pro něho dobré.

"Připletl jsem se do rvačky, dole v Anchor's Inn," odpověděl jsem. "A rozbitý nos toho ožralého námořníka mě..."

"Nebyla to spíš mladá dívka?" přerušil mě ten muž přísným hlasem. "Lehkomyslné stvoření, které se dopustilo fatální chyby, že ve vás vidělo něco jiného než bestii, jíž bezpochyby jste?"

Jeho slova byla jeho rozsudkem smrti. Se vzteklým zavrčením jsem se na něho vrhl.

Naprosto jsem zapomněl na opatrnost. Ještě při prvním kroku jsem se proměnil. Nehty mi v jediné vteřině narostly v ostré drápy; ostré špičáky vyjely zpod rtů, které se vzápětí rozevřely v dravčí chřtán.

Můj protivník byl překvapen, bez pochyby. Jakkoli byl zřejmě dobře informován, o mé skutečné podstatě neměl tušení.

Přesto reagoval s rychlostí myšlenky. Uskočil stranou dřív, než jsem se k němu dostal. Jeho pravačka upustila rukavice a sevřela křišťálovou hlavici hole.

V příští chvíli držel namísto hole v ruce blyštivou čepel. Dřevěná pochva dopadla na zem, kord opsal bleskurychlý půloblouk a namířil proti mému krku.

V poslední chvíli se mi podařilo uhnout před jeho ostřím.

Zezadu mě zasáhl strašlivý úder a nezadržitelně mnou mrštil dopředu. Sakra! Úplně jsem zapomněl na toho druhého chlapa!

Znovu zaútočil a udeřil oběma obrovskýma prackama najednou. Než jsem se stačil odvalil stranou, zasáhl mě plnou vahou jako buchar do ramene, div mi ho nepřerazil.

Avšak ani muž s kordem mezitím nezahálel. Znovu proti mně zaútočil a tentokrát se mi hrot jeho tenké zbraně zavrtal od levé nohy.

Bolest, prudká jako blesk, mi projela celým tělem, o to větší, že jsem ji vůbec neočekával. Z těch několika málo zbraní, které mi mohly být nebezpečné, nebyl tento kord zajisté tou právě nejslabší. A přece jsem na něm nenacházel žádné symboly a prostředky, které by mohly mít podobný účinek. Byla tu snad ve hře nějaká neznámá magie?

Ale to bylo jedno. Pochopil jsem, že má jediná spása spočívá v útěku.

Provedl jsem proměnu.

Mé tělo se v jediném okamžiku zmenšilo a potáhlo hustou, hnědou srstí. Také mé oblečení zmizelo díky magii, kterou můj lid ovládá mistrovsky už po tisíciletí. I můj obličej se změnil, najednou měl tupý čenich a malá černá pichlavá očka. Jen špičáky zůstaly.

Neznámý s bleskovitě klikatým pramenem vlasů strnul ve svém útoku. Viděl jsem, že nevěří vlastním očím.

"Tak je to pravda!" vydechl. "Bože můj, to je..."

Ve stejnou chvíli, kdy zazněla jeho slova, pominula i jeho strnulost. Ještě jsem ani nestačil zadoufat, že jsem získal spásné vteřiny, když tu jsem poznal, jak škaredě jsem se zmýlil.

Cítil jsem, jak mi čepel projela svaly a kůží. Palčivá bolest mě zasáhla do pravého boku tak prudce, že jsem na pár vteřin oslepl a ohluchl.

Ztratil jsem koncentraci. A s ní i proměnu.

Právě když jsem se chystal vzlétnout vzhůru k noční obloze, zhroutilo se mé dvounohé tělo těžce na zem. Skrze rudou mlhu jsem uviděl ležet na dlažbě svoji paži a zděšeně jsem si sáhl k rameni.

Ucítil jsem na prstech krev. Ale tentokrát to byla moje krev!

Vykřikl jsem. Nikdy předtím jsem nepocítil bolest tak intenzivně.

V tu chvíli stál obr nade mnou a prudce mě zvedl ze země.

"Kampa sme to chtěli, panáčku?" zařval. "Pokud vím, tak s tebou ještě nejsem hotovej."

Zachvácen čirou agonií nebyl jsem schopen odporu. Držel mě nad zemí a pak mě přimáčkl ke zdi nejbližšího domu. Rána do zátylku mě téměř zbavila vědomí.

"Ani muk," zašklebil se obr výhrůžně, "nebo s tebou ten barák vodrhnu!"

Muž s kordem se ke mně přiblížil na dohled. V příští chvíli jsem ucítil ocelový hrot přímo na srdci.

"Kdo jsi?" zasyčel vousáč, a když jsem mu neodpověděl, přitlačil.

"Pusť mě!" zasípal jsem a soustředil se na jeho oči. Marně. Mé hypnotické příkazy byly naprosto neúčinné. Magie, sídlící uvnitř jeho zbraně, otřásla mým mrtvým tělem.

"Jsi upír?" zeptal se, třebaže odpověď už dávno znal.

"Ano," odpověděl jsem namáhavě. "Upír. Nesmrtelný."

Současně s mými slovy mě napadlo něco, co mohlo být poslední šancí, jak ujít jisté smrti - konečné smrti.

"Pusť mě," zasípal jsem, "a já ti dám nejdražší dar, jaký si jako člověk můžeš přát: nesmrtelnost."

Zasmál se, a to se mi nelíbilo ani trochu.

"Nesmrtelnost?" vysmíval se mi. "Pokud je pravda, co jsem četl o kreaturách, jako jsi ty, pak to s tou vaší nesmrtelností není tak slavné. Dnům se vyhýbáte, v noci vraždíte a sajete krev nevinným - to je ta tvoje nesmrtelnost?"

"Zaručí ti věčný život," pokoušel jsem se ho přesvědčit. "Staletí budou patřit tobě. Lidé ti budou poddáni. Tvá moc bude neomezená. Nikdy neuvidíš své maso vadnout a vysychat! Věř mi, budeš věčně mlád..."

"Dost!" přeťal jeho nelítostný hlas mé žadonění. "Nebojím se stáří. Zato však toho, co by ze mě udělala ta tvoje nesmrtelnost. Zbytečně plýtváš dechem, stvůro."

Četl jsem mu v očích, že jeho odhodlání je nedvratné.

Ještě naposledy jsem se pokusil uniknout a ze všech sil jsem se vzepřel obrovu sevření.

Marně.

Kupodivu jsem ani necítil, jak kord probodl mé studené srdce.

Noc kolem mě mi nastavila svoji skutečnou tvář.

Tmu.

Zapomnění.

Poslední, co jsem viděl, byl jeho obličej těsně proti mému. Pečlivě zastřižené vousy. Podivně klikatý pramen v jeho vlasech.

Pak přišla smrt.

Letiště Sydney

Přítomnost

Jejich odchod z letištní budovy nejenže připomínal útěk, on jím taky byl.

Beth MacKinseyová Lilith o všem povyprávěla: že se najednou objevil Landru a promluvil na ni v mylné víře, že je stále ještě jeho spojenkyní proti Lilith. Jak pak instinktivně reagovala, spustila poprask a během několika vteřin na sebe upozornila veškeré policejní síly - velice nervózní policisty, jelikož teprve před pár hodinami přistálo letadlo, ve kterém většina pasažérů tajuplným způsobem přišla o život. A jak byl konečně překvapený Landru přemožen, zatímco se Beth podařilo zmizet v davu. Obě věděly, že Landru dlouho ve vězení nezůstane. Tento mocný upír měl i jiné možnosti, než obtěžovat advokáta. Beth mohla jen doufat, že její manévr nepřivede nějaké policisty do smrtelného ohrožení.

"Musíme pryč odtud," zasupěla takřka bez dechu, zatímco táhla Lilith za sebou co nejrychleji ke svému autu. "Myslím opravdu pryč. Ven z města."

Lilith Edenové nezbývalo než beze slova přikývnout a snažit se udržet s Beth krok. Po dlouhém letu z Polska sem a právě tak zdlouhavých formalitách u celního odbavení - které šťastně přečkala za lehké pomoci hypnózy - byla naprosto nepřipravená na chaos, který kolem ní propukl.

Právě před chvílí se dozvěděla, že Felidae zmizela i s Liliovým kalichem. Jestli Beth rozuměla dobře, pak byla upírská nesvátost Landruovým rituálem znečištěna a musí se teď nejprve vyčistit. Ovšemže ne vodou a mýdlem - na magické "skvrny" je zapotřebí jiných prostředků.

A potom novinka, že Landru byl tady, jí způsobila skoro šok.

Lilith si příliš dobře vzpomínala na své poslední setkání s tímto nejmocnějším ze všech upírů. Málem při něm přišla o život. Jen Landruově chtivosti po kalichu vděčila za to, že jí nezasadil poslední, smrtící úder.

Znovu ji zamrazilo. Jak mocná magie sídlila v Liliovém kalichu, jaké zlo a zkáza! Vlastně by měl být už dávno zničen. Avšak její předurčení - o kterém dosud stále ještě nevěděla o nic víc než dříve - se zdálo být pevně spjato právě s touto

prokletou nesvátostí. Což ji děsilo víc, než si byla ochotna připustit.

Konečně došli k Bethinu autíčku. Beth si počínala s klíčky tak nervózně, že jí skoro vypadly z rukou. Nemohlo být pochyby - také ona se Landrua obávala víc než ďábla. Lilith jen mohla tušit, co její přítelkyně zažívala, když byla jeho spojenkyní.

Ale nyní to zase byla ta stará Beth. Felidae jí definitivně vyhnala magickou morovou nákazu z těla. Avšak vzpomínka zůstala - a s ní i strach.

"Vysadím tě doma," pravila Beth stísněně, když s kvílícími pneumatikami odbočily na hlavní silnici a vyrazily směrem k centru města.

"Co máš v plánu?" našla Lilith konečně znovu ztracenou řeč.

"Jak jsem říkala: musíme pryč odsud. Je to jen otázka hodin - ba co, minut! - než nás Landru zase vyčmuchá. Ostatně, ví přece, kde bydlím... až příliš dobře to ví."

Beth nemohla zabránit, aby se jí nezachvěl hlas. Lilith jí konejšivě položila ruku na rameno. Beth se na ni krátce a vděčně podívala, pak se ale hned plně soustředila na řízení. Nějaká hloupá nehoda by byla opravdu to poslední, co mohla v této situaci potřebovat.

"Musím do redakce," pokračovala Beth. "Nakukám Moeovi nějakou divokou story a vyberu si svoji roční dovolenou. Jestli budu opravdu dobrá, tak z něho snad vymámím i zálohu na diety." Nucené se usmála. Moc se jí to nepodařilo. "Myslím, že během příštích dní můžeme potřebovat každý cent, co?"

"Snad bychom před ním neměly utíkat. Měla bych se mu postavit a dovést to do konce."

Několik vteřin Lilithina slova spočinula uvnitř vozu jako temný mrak. Potom Beth vybuchla.

"Ty ses zbláznila! Dovést do konce - ano, to je přesné! Až bude s tebou hotov, nezůstane z tebe ani prach! Lilith, nebuď blázen!"

Poloviční upírka sevřela ruce v pěsti a zavrtěla hlavou. "Ale to nemá smysl, nechápeš to? Zase mě najde - všude. Jsem jeho úhlavní nepřítelkyně. První na jeho černé listině. Pokud nechci být po zbytek svých dnů neustále na útěku..."

"Dost!" přerušila ji Beth rezolutně. "Ví přesně, jak to v tobě vypadá, to mi věř. Teď zrovna vypadá všechno tak beznadějně, ale to se poddá. Musíme si ho jen na chvíli podržet od těla a připravit si nějaký plán. Kdybys mu teď vběhla do cesty, bylo by to to nejhorší, co můžeš udělat."

Vzala Lilithinu ruku ze svého ramene a stiskla ji. Ten dotek jí dělal dobře. V tuto chvíli si obě ženy byly bližší než kdy předtím, bližší než při nejtěsnějším objetí a jakékoli milostné noci.

Lilith stisk opětovala.

"Máš pravdu," řekla konečně. Pochybnosti, které ji ještě před chvílí svíraly a ochromovaly, zmizely. "Pospěšme si, ať jsme co nejrychleji odsud."

"Cože chcete?"

Moe Marxxovi, šéfredaktoru Sydney Morning Heraldu, byla lidská duše, jakož i porozumění vůči spolupracovníkům, právě tak cizí jako vyúčtování diet bez nejpřesnějšího vyčíslení do nejposlednější položky. A to, co mu Beth předkládala, bylo stejné rouhání jako žádat zvýšení platu.

"Uvolnění ze zaměstnání. Nejméně na tři týdny," opakovala "Macbeth" pevně a pak upřesnila: "Nejlépe na redakční náklady, ale pokud by to muselo být, pak na to obětuji celou dovolenou."

Marxx znovu zvedl údivem spadlou čelist. Rutinou, vycvičenou za dlouhá léta služby, vyčaroval na tváři úsměv tak falešný, až Beth přeběhl mráz po zádech.

"A jak míníte zdůvodnit toto - uvolnění, MacKinseyová?" vyštěkl.

Beth věděla, že musí lhát bez hnutí brvou, jinak bude všechno v tahu. Ať už ji Moe pustí nebo ne - nemohla v Sydney zůstat. Rovnalo by se to přijetí rozsudku smrti.

"Mám story desetiletí - skromně řečeno," odpověděla. "Jsem na stopě naprosté bomby, která až bouchne, bude slyšet až v Novosibirsku. A myslím, že Herald by pak na tom nebyl právě nejhůř, kdyby zaměstnával jako spolupracovnici nositelku Pulitzerovy ceny. Co myslíte?"

Marxx se zamračil, pokud to bylo možné, ještě o tři nuance víc.

"A samozřejmě se nesmím dozvědět, o co jde, že?" usoudil.

"Sorry, šéfe," přikývla Beth a upravila si kostým, jen aby nějak zaměstnala své prsty. "Každé předčasné slovo by mohlo vyvolat explozi moc brzy - obrazně řečeno."

Vlastně to ani nebyla lež. Beth byla tak napjatá, že jí skoro hrozilo, že praskne. Čas jí utíkal a ona ho tady ztrácela tím, že tady tomu ignorantovi maže kolem huby med a lži.

Ale stal se zázrak.

"Tři týdny a ani jediný mizerný den navíc," zavrčel Marxx. "A jestli pak nenapochodujete se senzací stejného formátu, jako byla Watergate, tak budete v tiskárně čistit válce." Spolkl imaginární knedlík, který se mu udělal v krku, a pak teprve dokončil. "Náklady jdou na účet podniku. Vyúčtování jako vždycky. Žádné větší cesty letadlem bez předběžné konzultace. Žádné..."

Tuto přednášku si už Beth musela odpustit; tu už nemohla vystát. Ještě než se zmohl šéf na protest, proběhla dveřmi jeho skleněné, "klece" do redakčního sálu a zamířila cílevědomě ke svému stolu.

Byla už skoro u něj, když vtom nějaký výkřik téměř bez námahy přehlušil všechen rachot psacích strojů a vyzvánění telefonů. A přece to nebyl hlas Marxxův, ozýval se od právě otevřených dveří výtahu.

"Macbeth!"

Beth jen na okamžik zpomalila, pak ale spěchala dál, vytrhla horní zásuvku psacího stolu a nasypala své osobní věci do velké obálky.

"Macbeth!" opakovalo se volání, zatímco se k ní prodíral Moskowitz, fotograf a dlouholetý spolupracovník. Zdálo se, jako by mu hořela hlava, protože za sebou zanechával oblak hustého kouře. Ale samozřejmě to hořel jen jeho neodlučný, smradlavý doutník.

Beth věděla, že by teď asi měla vysvětlit, proč se k Moskovi během posledních týdnů chovala jako k nějakému vyvrhelovi, že ho dokonce veřejně urážela. Že by měla vysvětlit svoji proměnu osobnosti následkem magického moru. Že je jí to líto a že by se s ním chtěla usmířit.

Ale na to teď nezbýval čas. Tak ať si Moskowitz raději ještě chvíli myslí, že se vůbec nic nezměnilo.

"Hej, už jsem tě tady neviděl celou věčnost," nestoudně přeháněl korpulentní pětapadesátník. "Poslyš, to..."

Beth zvedla levou ruku a rázným gestem mu usekla slovo. Současně vylovila druhou rukou svoji železnou finanční rezervu z nejzadnějšího koutku zásuvky, nacpala ji do obálky, tu zvedla a kolenem přirazila šuplík.

"Je mi líto, nemám čas," řekla stroze a nechala stát zaraženého fotoreportéra, neschopného slova ani pohybu.

Teprve ve výtahu se jí podařilo aspoň napůl si srovnat v hlavě myšlenky. K jejím stávajícím problémům přibyl další. Jestli za tři týdny Moe Marxxovi nepředhodí nějakou opravdu dobrou story, bude vyřízená.

Ale o to se možná postará Landru už dlouho předtím...

Londýn, Anglie Silvestrovská noc 1899-1900 Howard:

Zvedl jsem sklenici a přiťukl si s ním. Cinknutí bylo přehlušeno ohlušujícím třeskem, při kterém jsem sebou trhl. To dole na Ashton Place jakási rachejtle vybuchla za oslnivého záblesku. Současně pak explodovaly nad městem první rakety a k zemi se snášely barevné kaskády jisker. Zvony všech londýnských kostelů a kaplí se rozezněly.

"Ale, ale, starý příteli!" řekl s posměchem můj protějšek. "Tak lekavý?"

Ušklíbl jsem se. "Jak vidíš: dokonce i Howard Phillips Lovecraft je v podstatě jen člověk," odpověděl jsem.

Jak tak stál proti mně, impozantní zjev s bílým pramenem v černých vlasech nad aristokratickým obličejem, připomínal mi víc než kdy jindy svého otce.

Bezděky jsem si vzpomněl na naše první setkání, když mě tenkrát vyhledal v mém zchátralém penzionu - zelenáč, který ještě netušil, jakého dědictví se musí ujmout. Tenkrát, když zemřel jeho otec Roderick Andara. Můj přítel.

Bože můj, jak je tomu teď už dávno...

"Začíná nové století," pronikl mi do myšlenek jeho hlas. "Čas plyne rychle, Howarde. Příliš rychle."

Znovu jsem upil šampaňského a hleděl ven na umělá souhvězdí, stoupající vysoko na noční oblohu, aby tam explodovala v novy.

"Čas je relativní," odpověděl jsem po chvíli. No ano, dodal jsem si v duchu sám pro sebe, zvláště pak pro někoho, kdo ho tak často podváděl jako já. "A krom toho: kdo by chtěl žít věčně?"

Obrátil se ke mně a pohlédl na mě. A v očích měl výraz, který jsem nedokázal vyložit.

"Ale zbývá toho ještě tolik vykonat," řekl.

"A tolik lidí čeká na to, až se do toho pustí," odpověděl jsem mu. "Mladších lidí, kteří budou pokračovat i v našem díle."

Několik vteřin mlčel a jen praskání ohňostroje naplňovalo noční ticho. Když pak znovu promluvil, jako by byl ve svých myšlenkách daleko odtud.

"Jednou mi už byl věčný život nabízen," řekl. "Je tomu už dávno a já na to nepřistoupil. Cena byla příliš vysoká." Znovu udělal pauzu, a když pokračoval, zněl jeho hlas temně a byl naplněn takovou touhou, až mě z toho zamrazilo. "Dnes už si ale nejsem tak jistý, jestli bych ji nebyl ochoten zaplatit."

"Věčný život?" zeptal jsem se.

"Věčný život stvůry," vysvětloval. "Tou cenou bylo, že bych se živil krví a vyhýbal se slunečnímu světlu."

Krátce jsem se zasmál. "To mluvíš o upírech?"

"Oni jsou, Howarde," řekl ve vší vážnosti. "Tenkrát jsem se s jedním z nich setkal." Tázavě se na mě zadíval. "Co to je, co jim propůjčuje nesmrtelnost?"

Pokrčil jsem rameny.

Vedle nás se objevil Rowlf. Nesl tác, na kterém byla miska s podivně pokrouceným pečivem.

"Čínský sušenky štěstí," vysvětloval a usmíval se od ucha k uchu. "Nechcete prubnout hodit vočko do budoucnosti?"

Chvíli se mi zdálo, jako by mému společníku zaskočilo šampaňské, ale pak se ukázalo, že ten zvuk je smích.

"Rowlfe, příteli drahý," řekl a zavrtěl hlavou, "přicházíš v pravý čas s pravými argumenty." A když na něho hleděl Rowlf naprosto nechápavě, dodal: "Je hloupé oddávat se chmurným myšlenkám na budoucnost. Měli bychom slavit, a ne si klást nesmyslné otázky." A vzal si z misky jednu sušenku.

Také jsem si vzal, avšak myšlenkami jsem byl stále ještě u toho, o čem mluvil. Osvětlila se mi další faseta jeho charakteru, jíž jsem si dosud nepovšiml.

Dělal si starosti o budoucnost. Ne, že by mě samotného to téma nechávalo chladným; naopak. Nezadržitelně jsem se přibližoval šedesátce a cítil jsem, že svůj boj proti VELKÝM STARCŮM už nebudu dlouho schopen vést. Že už nebudu moci pomáhat svému příteli. I ten, kdo čas podvádí, se musí podrobit jeho zákonům.

Rozlomil jsem svůj keks štěstí, vyndal z něj smotaný lístek papíru a rozvinul jej.

Pozor na své myšlenky! Jste na začátku nových činů.
Milé. S úsměvem jsem zvedl oči - a trhl jsem sebou, když jsem pohlédl jemu do tváře.
"Co se stalo?" zeptal jsem se polekaně.
Beze slova mi podal papírek, který byl v jeho keksu. Vzal jsem ho a četl.
Neváhej hledat pravdu a moudrost, stálo v něm. Neboť smrt ukončí každé hledání.

Zdálo se, že je všude klid. Než vystoupila, Beth MacKinseyová chvíli pozorovala dům ze zaparkovaného auta.
Ve spěchu přešla silnici, protlačila se mezi ostatními parkujícími vozy a vylovila z kapsy klíče od domu. Ale když se chystala vsunout klíč do zámku, zjistila, že dveře nejsou vůbec zavřené.
To samo o sobě ještě nebyl důvod k panice. Nebydlela v domě sama a bylo zlozvykem nejrůznějších spolunájemníků, že nechávali domovní dveře otevřené.
Lepším důvodem však už byly zvuky ozývající se ze schodiště.
V prvním patře, kde právě byl její byt, se totiž ozval křik a potom zvuk praskání dřeva. Následovalo bolestné zasténání a tupý úder.
"Lilith!"
Beth se dlouho nerozmýšlela. Její první impuls byl, že musí přítelkyni pomoct. Hnala se nahoru, schody brala po třech.
Proti ní se objevil obrovský temný stín.
Jen tak, tak stačila uhnout, když kolem ní pozpátku proletěl jakýsi obrovský chlap, těžce dopadl na schody, avšak navzdory své obrovitosti se rychle ocitl znovu na nohou. Beth se na něho krátce zadívala. Nikdy předtím ho neviděla.
Seshora se ozval nový výkřik. Tentokrát ale zněl zuřivě... animálně.
Na nejvyšším schodu se objevil druhý stín - a jeho Beth poznala!
"Landru!"
Upír na ni chvíli překvapeně zůstal zírat. Tenký pramínek černé krve mu běžel z koutku úst, bradu měl zrudlou. V očích měl čirou nenávist.
Byla to však nenávist vůči onomu neznámému, který se mezitím opět napůl vztyčil, držel si naražené rameno a hleděl nahoru na upíra.
"No, tak pojď, netopýre!" sykl muž a vyprovokoval tak Landrua k dalšímu zuřivému výkřiku.
A Landru taky šel. Zdálo se, že se ze schodů snáší jako strašlivý anděl pomsty. Beth se přitiskla těsně ke stěně a každou chvíli čekala smrtící úder, avšak upír proletěl kolem ní. Landru chtěl zřejmě nejdřív skoncovat s tím provokatérem, kterého unavil život, než se začne věnovat jí.
Starost o Lilith zabránila Beth, aby dál sledovala, jak se bude boj vyvíjet. Zatímco Landru přistál na úpatí schodiště, vyběhla Beth co nejrychleji nahoru.
Dveře jejího bytu byla jedna jediná zející díra. Příšerná síla je doslova rozmetala. Také úzká chodba představovala obraz zkázy. Ale toho si Beth sotva všimla.
"Lilith - proboha!"
Poloviční upírka se choulila na podlaze hned za dveřmi. Černočerné vlasy jí neupraveně padaly do popelavě sinalého obličeje. Oběma rukama si držela krk. Krev jí prosakovala mezi prsty. Kufr s oblečením, který balila pro ni, ležel otevřený. Jeho obsah byl rozházen po celé chodbě.
Beth MacKinseyová poklekla vedle Lilith a odhrnula jí vlasy z tváře. Vstříc jí hleděly pohaslé oči.
"Co se stalo?" zeptala se Beth rozrušeně, než si uvědomila nesmyslnost své otázky a dodala: "Kašli na to. Můžeš vstát?"
Lilith zasípala cosi, co snad mohlo znít trochu jako "ano" a pokusila se zvednout na nohy. Podařilo se jí to jen s obtížemi.
A co dál? Beth se zmateně rozhlížela kolem. Byly v pasti. Jediná cesta ven vedla po schodišti. Zdola se stále ještě ozývaly zvuky zápasu. Teprve teď si Beth uvědomila, jak je to v podstatě nemožné. Landru by přece normálně už dávno musel svého protivníka zabít.
Riskovala pohled dolů. Skrz zábradlí mohla sledovat oba soupeře.
Landru s obrem stáli proti sobě. Nyní byl už i neznámý poznamenán; tržná rána na čele mu zalévala levou polovinu obličeje krví.
A Landru opět zaútočil.
Bylo to jen jedno gesto. Zaťal před hrudníkem ruku v pěst a trhl paží do boku, aniž by se svého soupeře jen dotknul.
A přece byl obr zasažen ranou o síle parního bucharu. Odletěl nazpět, zády narazil do kachlíčkované zdi a napůl se sesunul k zemi. Ale neuvěřitelná věc: pořád se ještě držel na nohou!
A pak udělal něco, co Beth v první chvíli připadalo iracionální. Oběma rukama sevřel okraje své vesty a prudce ji roztrhl.
Pod ní se objevil jakýsi skleněný předmět, visící mu kolem krku na tenkém řetízku. Ne amulet. Beth měla v první chvíli co dělat, aby vůbec dokázala určit tvar toho klenotu. Vydával nažloutlou zář a jako by se ustavičně proměňoval. Obr ho uchopil pravou rukou a přetrhl řetízek.
Landru se chystal k novému úderu. Jeho zuřivost nad nečekaně odolným protivníkem se vybila v magické explozi.
Obr byl najednou uchopen neviditelnou rukou a zdvižen do výše. Vyletěl po stěně nahoru a jen tak, tak si stačil rukama chránit hlavu, aby si ji nerozbil o strop. Takto se mu však podařilo náraz zmírnit a vzápětí magické sevření opět

povolilo.

Zatímco padal dolů jako zralá hruška, odrazil se od stěny.

Švih, který tak získal, jej rychle přenesl těsně k Landruovi, a než mohl upír nějak reagovat, vypálila mužova pěst od boku a dopadla tvrdě Landruovi na žaludek.

Najednou vzplanulo oslnivé žluté světlo a pohltilo obrovu pěst. Beth oslepené zavřela oči.

Když je pak zase otevřela, byl Landru celý obklopený oním světlem. Oviíjelo ho jako druhá kůže, zářilo, jiskřilo a stále bylo neuvěřitelně jasné. Upír, jak se zdálo, řval, a přece nebylo slyšet vůbec nic.

Neznámý stál v lehkém předklonu a držel si ruku. Těžce oddechoval. Potom se zadíval nahoru; jeho pohled se setkal s Bethiným.

"Rychle," zasípal. "Vy a vaše přítelkyně - pojďte se mnou! Odvedu vás do bezpečí."

Beth se dlouho nevyptávala. Táhla zmlácenou Lilith za sebou a klopýtala dolů ze schodů kolem Landrua, který vztekle zápasil se světlem, jež ho hermeticky oddělovalo od vnějšího světa.

"Nebude to trvat dlouho," vysvětloval obr se světle ryšavými vlasy, svázanými vzadu do ohonu. "Třebaže je v tom krystalu uložena sluneční energie celého roku. Zdá se, že tento chlapík je o dost silnější, než všichni ostatní upíři, se kterými jsme dosud měli co dělat."

"Kdo je to my?" zeptala se Beth, zatímco se hnali ze dveří ven. Ulicí se přiřítila černá limuzína a s kvílejícími pneumatikami zastavila před nimi.

"Není čas na vysvětlování," mávl rukou obr. "Jmenuji se Randolph. Račte..."

Otevřel zadní dvířka auta a ukázal dovnitř. Oběma ženám nezbylo než nezvyklou nabídku přijmout.

Sotvaže se usadili na černém čalounění, vůz se okamžitě rozjel. Prudké zrychlení je vmáčklo hluboko do sedadel.

Beth hleděla dopředu, ale přes tónované sklo neviděla ani řidiče, ani kam jedou. Zdálo se, jako by byli odtrženi od zbytku světa.

Lilith vedle ní zasténala a rozhlédla se nedůvěřivě kolem sebe. Zdálo se, že teprve teď přišla jaksepatří k sobě.

Randolph otevřel padací dvířka ve středu podlahy pasažérského prostoru a vyňal ze schránky pod nimi bílý šátek a osm kruhových amuletů. Šátek podal Beth.

"Ošetřete svoji přítelkyni. Já se zatím postarám o naši bezpečnost." A umístil amulety do všech osmi rohů prostoru. "Nyní jsme naprosto izolovaní," oznámil potom. "Už nás nemůže najít." Bylo jasné, koho má na mysli.

"Kdo jste?" ozvala se Lilith. Jak se zdálo, rychle se zotavovala. Oči měla znovu jasné a její hlas byl pevný. Rána na jejím krku už nekrvácela, její samohojivé síly ani při tomto zranění neselhaly.

Randolph se posadil na sedadlo proti nim, druhým šátkem si otřel krev z obličeje a natřel si zranění na čele jakousi hustou mastí.

"Jsem tu s jistým posláním," řekl stroze. "U cíle naší cesty se dozvíte víc."

"Poslání od koho?" zeptala se Lilith, ale obr se jen omluvně usmál.

"A kam jedeme?" přidala se Beth a sklidila tentýž úsměv.

"Nechte se překvapit. Ze vám nechceme ublížit, jste snad už poznaly dostatečně."

"Ach - taky mockrát děkujeme." Lilith byla zřejmě v rozpacích. "Ještě jsem neměla příležitost..."

Randolph mávl odmítavě rukou. "To je dobré. To patří k servisu."

Landru tentokrát Lilith naprosto zaskočil. Vůbec nezaznamenala jeho příchod; musel se nějak magicky maskovat. Pomocí Bethina hlasu ji vylákal ke dveřím. A když ty se pak rozletěly na třísky, bylo už na sebeobranu pozdě.

Symbiont jí nijak nepomohl; nebylo to poprvé, co byl Landruovou přítomností jakoby paralyzován. Upír by jí zlomil vaz, kdyby náhle nebyl napaden sám. Lilith si ani nedokázala vzpomenout, jak se najednou Randolph objevil za Landruovými zády a pustil se do něho jen pouhými pěstmi...

Obr se předklonil ve svém sedadle a zvedl z vnitřního obložení pasažérského prostoru mobilní telefon. Vyťukal číslo a čekal na vyzváněcí tón.

"Za patnáct minut jsme tam," řekl, když se navázalo spojení. "Všechno připravte. Musí to proběhnout rychle."

Lilith a Beth se na sebe mlčky podívaly. Tento ryšavý obr s hrubým, nepříliš pěkným obličejem byl pro ně bezpochyby spásou na poslední chvíli. Ale co když se dostaly z deště pod okap?

Lilith musela mít jistotu.

Potřásla hřívou svých vlasů a přitáhla tím na sebe Randolphovu pozornost. Když se pak na ní podíval, zadívala se mu do očí.

Na chvíli to vypadalo, že se jí podaří navázat kontakt. Ale než mohla rozvinout své hypnotické síly, Randolph prudce odvrátil pohled.

"Tohle už nezkoušejte!" varoval ji nevraživě. "Mohlo by se vám to vymstít."

Jeho hrubý obličej už najednou nebyl tak přívětivý. A nedobrý pocit v Beth a Lilith o nic nepolevil. Ba naopak.

Rychlá jízda v černé limuzíně trvala asi dvacet minut - dvacet minut mlčení, poznamenaných vzájemným pozorováním a tisícem nezodpovězených otázek, které Lilith a Beth vířily hlavou.

Jejich záhadný cíl byl jen jednou z otázek. Největším problémem zůstával nadále Landru.

Co asi podnikne tento nejmocnější mezi upíry teď, když mu byl kalich podruhé vyrván? Koho se pokusí pronásledovat: Felidae nebo Lilith?

Jeho hněv ho činil nevyzpytatelnějším než kdykoli předtím. Lilith věděla, že čas sledování a ostražitého vyčkávání je už pryč. Příští setkání s bývalým strážcem kalichu bude znamenat smrt. Nebo ještě něco horšího.

Vůz za protestujícího pištění pneumatik zastavil.

"Jsme tady," řekl Randolph lakonicky, zvedl se a otevřel dvířka. Otvorem uviděli rozlehlou betonovou pláň a za ní stejně rozlehlý trávník.

Teprve když Lilith vystoupila z auta, poznala, kde jsou. Bylo to letiště; ale ne Sydneyské letiště, na které přiletěla teprve před necelou hodinou, nýbrž malá, snad soukromá přistávací plocha, za jejíž naváděcí věží se východním směrem tyčily mrakodrapy sydneyského centra.

Na druhé straně vozu stálo letadlo připravené ke startu, stříbrně se lesknoucí learjet s kvílícími tryskovými agregáty. Randolph zamířil rovnou k němu. Když ho obě ženy nenásledovaly, obrátil se a netrpělivě se na ně zadíval.

"Do toho letadla nenastoupím!" řekla Beth nahlas.

Randolph pokrčil rameny a vydal se zpátky k nim. Během těchto pár kroků se jeho stále ještě zamračený výraz proměnil v laskavost samu.

"Prosím," řekl, ale neznělo to nijak zvlášť naléhavě. "Důvěřujte mi. Dopravím vás do bezpečí, na místo, kde vás váš pronásledovatel nenajde."

"Do jiné země?" zkusila Beth.

"Do Velké Británie," poskytl Randolph informaci překvapivě ochotně.

Lilith a Beth se na sebe na chvíli překvapeně zadívaly. "Ale co celní kontroly...?" zeptala se poloupírka.

Randolph se široce usmál. Krásnějším ho to neudělalo.

"Vše je už vyřízeno," odpověděl. "Můj zaměstnavatel má dost velký mezinárodní vliv. Jistě byste se s ním měly seznámit."

K Bethině zděšení Lilith přikývla. "Začínám být opravdu zvědavá," řekla. A směrem k Beth pak dodala: "Tady v Austrálii by nás snadno vypátral. Musíme to risknout."

Beth chtěla odporovat, ale pak to neudělala a namísto toho odevzdaně zavrtěla hlavou. "Jak myslíš. Do větší bryndy se už vlastně ani dostat nemůžeme..."

Když se pak za nimi hermeticky uzavřela dvířka letadla, zmocnil se jí pocit, že je lapená v pasti ještě jednou. Beth se pokoušela ho překonat, ale nepodařilo se jí to.

Posadili se do pohodlných sedadel a připoutali se. Mezitím počalo letadlo rolovat na start. Trvalo necelou minutu, než zavyly motory a prudké trhnutí vmáčklo pasažéry do čalounění.

Krajina za oknem ubíhala stále rychleji, až konečně zmizela dole a learjet vyletěl téměř kolmo vzhůru.

Směrem k Anglii.

A k nanejvýš nejisté budoucnosti.

Verdun, Francie 25. srpna 1916 John:

Zdálo se, že ostřelování ustává. Vzduch byl ještě naplněn pachem střelného prachu a jemným dýmem, avšak výbuchy, které se v průběhu posledních minut až znepokojivě přiblížily k našemu zákopu, byly stále vzácnější, až nakonec docela ustaly.

Odtrhl jsem se od stěny okopu a setřásl si z ramen hrudky hlíny.

Pod nimi byla drobná žlutá kytička.

Chytil jsem ji, než spadne do bahna na dně zákopu a zamyšleně jsem si s ní otáčel v prstech. Nejjemnější výtvor přírody uprostřed všeobecné smrti a zkázy.

Smrti...

Ne poprvé jsem si sám kladl otázku, jestli jsem tu právě kvůli ní. Abych utišil touhu, kterou jsem se vědomě snažil stále popírat. Abych se tu setkal s touto temnou kmotřičkou.

Jsem snad... nesmrtelný?

Znovu a znovu se na mne vrhaly tyto nesmyslné otázky; otázky, na které jsem neznal odpověď a které mě přesto provázely po celý život.

Potřeboval jsem dlouhou dobu, než jsem si toho vůbec všiml. Avšak jednoho dne jsem se už nedokázal... už mě nedokázalo zrcadlo dál klamat. Nejprve na mě z něho hleděl údiv, pak úlek a nakonec jen čistý děs.

Zamiloval jsem se do jedné ženy a vzal jsem si ji, před víceméně šedesáti lety. První dvě desetiletí byla naplněna štěstím, vzájemnou důvěrou, láskou.

Potom začalo být zjevným, co jsme si po celou tu dobu nechtěli přiznat: zatímco Caroliny vlasy šedivěly, na kůži se objevovaly první vrásky a její mládí a vitalita ustupovaly, já jsem zůstával stejně mladý a plný sil jako v den našeho seznámení.

Nestárnul jsem!

Nevím už, jaké byly mé pocity, když jsem si to poprvé uvědomil. Musela to být směsice radosti a zděšení.

Pak zůstalo jen to zděšení.

Přihlížel jsem, jak Carol schází. Jak se nakonec ode mě odvrátila, stará a zničená, s kalným pohledem a neschopná lásky k muži, který by mohl být jejím vnukem.

Zůstal jsem s ní, dokud neumřela. Daleko od světa v zapadlé končině Irska. Neměli jsme ani přátele, ani známé, kteří by se mohli na cokoli ptát.

Tenkrát mě napadlo skoncovat i s vlastním životem. Násilně.

Neudělal jsem to. Byl by to hřích proti Bohu - jediné moci, která mi dokázala poskytnout útěchu. Navzdory všemu jsem zůstával věrným křesťanem.

Když jsem pohřbil Carol za chalupou, putoval jsem po světě a nenacházel klid, sotva jsem se kdy zdržel na jednom místě déle než pět, nanejvýš deset let, než jsem zase hnán svým neklidem i pohledy lidí šel dál; dříve než začali projevovat zvědavost.

Tenkrát jsem pak učinil objev, který mi poskytl naději: zřejmě i já jsem stárnul. První vráska, první šedivý vlas - vítal jsem je jako posly spásy. Avšak šlo to tak pomalu! Ještě stále jsem vypadal jako třicátník, třebaže hodiny mého života mi už odbily více než sedmdesát let!

Ty roky se mi staly utrpením, přestože nesmrtelnost je od nepaměti jedním z největších snů lidstva. A přece znamená veliký rozdíl snít o ní a žít s ní.

Doba se počala zhoršovat a stejně přitvrdila i industrializace na začátku tohoto století. Co je mi platný věčný život, když tělo strádá? K čemu je člověku všechen čas světa, když si s ním nemá co počít?

Nespokojenost plodí války. A tak když zase začala jedna z nich - největší v dějinách lidstva, jak se mělo brzy ukázat - rozhodl jsem se přihlásit do první linie. Svému Bohu jsem zapřel z jakého důvodu - ostatně lhal jsem i sám sobě.

Svět se naprosto vymkl z kloubů a evropské národy se masakrovaly navzájem. Ve Francii vznikla fronta proti německému císařství, která požírala více lidí, než bylo možno dodávat. To se mi zdálo být dobrým místem pro vyzývání osudu.

Zapsal jsem se, jako spousta mých krajanů, jako dobrovolník do francouzské armády. Na voze a pak vlakem jsem se dostal do Paříže, odtamtud do Remeše a konečně do Verdunu.

Zde jsem očekával smrt.

Nikdy jsem ji neviděl tak zřetelně a tak děsivě. Mé romantické představy o umírání ztratily všechen význam. Byla to špinavá smrt, které jsem se hodlal nechat předhodit k sežrání jako kus hovězího.

Tu se stal zázrak. Má touha po životě procitla z dlouhého spánku. Ale proč?

Viděl jsem, jak moji kamarádi padají, jak bídně hynou v krupobití granátů a v oblacích jedovatého plynu, který byl při nepříznivém větru hnán rovnou k nám. Jak jsou nabodáváni na bajonety a jejich škubající se těla tančí v ostnatých drátech, když Němci vyhlásili "střelecký turnaj"...

Náhle mě z myšlenek vytrhl chraplavý výkřik.

"Attaque par les gaz!"

Plynový útok!

Všechny mé pohyby byly už rutina. Opřel jsem pušku o stěnu okopu, sundal jsem z opasku masku a nasadil si ji na obličej. Svět kolem mě se zmenšil jen na dva malé, špinavé průhledy.

Vystoupil jsem po pár fošnách, vedoucích k okraji zákopu a vyhlédl přes okraj.

Bojiště mělo stejně špinavě šedou barvu jako vždycky; dokonce i za jasných slunečných dní jako by světlo vůbec nepronikalo až k zemi. Vzadu, na severovýchodě, trčela proti nebi hlaveň německého dalekonosného děla. A dále vlevo jsem uviděl stoupat smrtící oblak.

Jižní vítr. Příhodný pro otravný plyn.

Rychle jsem sestoupil na dno zákopu, dřív než si mě vezme na mušku ostřelovač.

A tu jsem uviděl jeho.

Nejprve jsem si myslel, že je to zjevení, tak neskutečně a nemístně v tomto prostředí ten vysoký cizinec vypadal. Měl pečlivě zaholený vous ve stylu prince Alberta a přes ramena černou pláštěnku, takže jsem neviděl řádné oblečení pod ní. Pochybuji však, že to byla uniforma.

Když přišel blíž, rozeznal jsem v jeho černých vlasech, na spáncích už prošedivělých, klikatý bílý pramen. Odhadoval jsem toho muže tak na pětapadesát, snad ještě trochu víc.

A co mě konečně přimělo, abych se vrhl k němu, byla skutečnost, že neměl plynovou masku.

Chytil jsem ho za ramena, vlekl jsem ho s sebou kus cesty zákopem a pak jsem ho rychle nacpal do jednoho z přístřešků, které se v zákopu nacházely každých sto metrů. Plachty nasáklé asfaltem uzavíraly vchod do místnůstky veliké sotva tři krát tři kroky a chránily před plynem.

Rozsvítil jsem lampu, visící u vchodu, pečlivě jsem upravil poasfaltované plátno a pak jsem si strhl masku z obličeje.

"Co to tady k čertu tropíte?" vyjel jsem na cizince. "Bez plynové masky a bez pušky - chcete se nechat zabít? Kdo vůbec jste, člověče?"

Jen se na mě usmíval a pak shodil pláštěnku. Pod ní se objevilo elegantní oblečení gentlemana. Už jsem chtěl svá slova opakovat francouzsky, protože jsem si myslel, že mi nerozuměl, když v tom mi prozradil svůj anglický původ.

"Nemám v úmyslu rozloučit se se životem; právě naopak," odpověděl ledabyle, "třebaže tohle je místo k umírání jako stvořené. Ne, pátrám po jistém muži a věřím, že jsem ho právě našel. Vy jste John?"

Nejprve jsem byl jen překvapen; potom se vzbudila ve mně nedůvěra - cit, který znovu a znovu rodí každá válka.

"A kdo to chce vědět?" zeptal jsem se a opakoval jsem: "Kdo jste?"

"Přítel," odpověděl, třebaže mohl vědět, že mě jeho odpověď neuspokojí. Současně sáhl do náprsní kapsy a vytáhl dlouhými prsty malou plochou krabičku. Ještě než jsem mohl cokoli říct, otevřel ji a prstem a ukazováčkem pravé ruky z ní nabral trochu bílé masti.

Instinktivně jsem ucouvl a zvedl pušku. "Co... je to?" zeptal jsem se. "Co chcete?"

Znovu se usmál, ale nijak mě tím neuklidnil.

"Jsem na stopě života," řekl tajnůstkářsky.

Polekal jsem se do morku kosti. Znal snad mé tajemství? Odkud?

Na okamžik jsem strnul; využil té chvíle, aby se ke mně přiblížil a mázl mi mast po obou stranách krku.

Okamžitě se mě zmocnila podivná únava. Všechen můj odpor v tu chvíli zmizel. Bylo to, jako by se jaksi uvolnil můj duch, aniž bych však byl schopen zformulovat konkrétní myšlenku. Puška mi vyklouzla z bezvládných prstů.

Viděl jsem nyní jeho obličej přímo proti svému. Také v jeho vousu bylo už vidět šedivé nitky a na kůži mu v neklidném světle vyvstávaly vrásky zřetelněji než venku na denním světle.

Ale ještě starší mi připadaly jeho oči. Byly jako hluboké, bezedné šachty, vedoucí k zakázanému mystériu. Tento muž nebyl obyčejný člověk. Navzdory vší lhostejnosti mě zamrazilo v nejhlubším nitru.

Muž sklonil hlavu a prohlédl si můj krk z obou stran. Pak zřejmě něco objevil, neboť ještě jednou nabral prsty mast a potřel jím jedno určité místo na mém krku.

"Skutečně. Jsou tu stopy," zamumlal si sám pro sebe. "Sice sotva viditelné, ale přesto výrazné."

Potom sáhl do jiné kapsy a vytáhl z ní amulet, kruhový předmět asi o průměru dvou palců s hvězdicovitým ornamentem. Chvíli ho zamyšleně pozoroval. Potom mi jej přiložil na čelo.

V žaláři je vlhko; voda stéká po drsném kameni dolů a shromažduje se v loužích, jež odrážejí světlo pochodní. Venku tedy zase prší. Zřídkakdy bývá jiné počasí.

Jsem právě na cestě za ní. Jako každý den.

Má vládkyně mi dala klíče od vězení; jen já smím k vězeňkyni, abych jí přinesl, co potřebuje.

Těžké dřevěné dveře se otvírají se skřípěním. Za nimi panuje věčná noc. Světlo mé pochodně dopadá na spící tělo, ležící na slámě.

Skřípění dveří a světlo ji probudilo, zvedá se.

Jmenuje se Fee.

Nepřináším jí vodu ani jídlo.

Přináším sebe.

Zdraví mě beze slova. Pohled jejích temných očí je dostatečně výmluvný.

Zastrčil jsem rukojeť pochodně do držáku u dveří a poklekl vedle ní. Přivítala mě vroucím objetím.

Máme jen jeden druhého. Jsem mezi těmito stěnami právě tak vězněm jako ona.

Jako samy od sebe se naše rty našly k polibku. Naše těla, to mé oblečené v hrubém sukně, to její nahé, se tisknou k sobě. Aby hledala u sebe ochranu a bezpečí.

Úplně cítím její žíznivost. Nejen touhu po mém těle, nýbrž i po tom, co pulzuje v něm.

Její štíhlé paže se mi vsouvají pod košili a hladí mi ramena. Dech se mi zrychluje. Jí ne. Ona nedýchá.

V míhavém světle hledím na její ňadra. Třebaže vím, co bude následovat po tomto aktu, její touha přechází i na mě. Rukou jí přejíždím po tvářích a po krku stále níž. Její tělo je chladné. Pokouším se nemyslet na to, že je mrtvé.

Její ňadra jsou jsou plná a těžká. Něžně je hladím a cítím, jak jejich bradavky tvrdnou.

Je to žena. V tomto okamžiku není ničím jiným než milující ženou.

Klesáme spolu zpět do slámy. Současně mi rozepíná kalhoty a můj úd, nyní již netísněný drsnou látkou, se prudce vymrští vzhůru. Svírá mi ho rukou, až mám pocit, že mi musí každou chvíli explodovat, a mé sténání tlumí dalším vášnivým líbáním.

Také moje ruka putuje stále níž. Její štíhlé tělo se vine k mému; její klín dychtivě naráží proti mne.

Zdržuji se svými prsty u jejího ohanbí jen krátce, neboť docela jiný "palec" se dožaduje svého práva.

Když pak pronikám do ní, najednou mi její tělo připadá teplé a živoucí. Zapomínáme, že jsme uvězněni v žaláři pod rozpadlým opatstvím na skotské vysočině. Že naší žalářnicí je rudovlasá upírka se sirně žlutýma očima. Že Fee není nic víc než její pokusné zvíře ve zvrácených experimentech, které naprosto nechápu.

Fee se se sténáním tiskne ke mně. Její tělo se ke mně vine tak těsně, jako by se mnou chtěla splynout. Každý náraz mých beder v ní rozpoutává větší a větší vášeň.

A nakonec, když jsem pocítil, jak se ve mně vzdouvá vlna horka, přitiskla mi rty ke krku.

Bolest je krátká.

Zalévá mě palčivý pocit, silnější a příjemnější než jakýkoli orgasmus, zatímco se mi její ostré zuby zatínají do kůže a jazyk líže krev, proudící z ran.

Pije ze mne jako z poháru. Ale nikdy ne tolik, aby mé tělo padlo slabostí. Když je nasycena a já se svalím vedle ní, cítím ještě na sobě její pohled. Obracím hlavu a hledím jí přímo do jejích temných očí. Leskne se v nich smutek.

"Měla jsem sen," říká tiše.

Čekám, ale nepokračuje. A tak se ptám: "Jaký sen?" Opravdu se to v jejích očích lesknou slzy? Myslel jsem, že bytosti jako ona nedokážou plakat.

"Má... matka mě podrobí poslední zkoušce," odpovídá. Mrazí mě, kdykoli nazývá naši žalářnici "matkou", po tom všem, co jí udělala. "Potom bude všechno jinak. Snad budu muset odejít. Snad zemřu."

Nevím, co mám říci. Dusivý knedlík mi náhle vázne v hrdle. A proto se nad ni jen nakláním a líbám jí na víčka.

V tu chvíli se ozval hlas. JEJÍ hlas.

"Dost. Je čas. Zkouška začíná."

Jako by sirnooká slyšela Feeina slova a jen na ně čekala.

Vyskočil jsem a rychle sbírám své šaty. Taky Fee se zvedá, pomalu a rezignovaně.

"Dveře jsou otevřené," pokračuje hlas. "Jdi ven. Po schodech nahoru."

Fee se na mne naposledy podívala. Pak bez dalšího slova prochází dveřmi. Stojím dál v cele jako omráčený, dokud se ten netělesný hlas neobrátí i na mě.

"Ty jdi do své světnice a počkej tam."

Poslechl jsem. Jako vždycky.

Minuly dvě hodiny, které mi připadají jako dva dny. Nejistota o osudu mé milé mi bere všechen klid. Jako lapené zvíře (a vlastně ani nic jiného nejsem) přecházím po malé, spoře vybavené místnosti sem a tam.

Konečně se dveře otvírají.

Ve dveřích stojí ona. Má strašlivá vládkyně. Černé oblečení z řemení, které nikdy neodkládá, halí její svůdné tělo. Krásná maska, která mě však už nemůže oklamat.

"Pojď sem," přikazuje mi a já neváhám ani chvíli. A vzápětí slyším slova, která bych nikdy nečekal: "Dávám ti svobodu."

Svobodu? Nemohu tomu uvěřit. Opustit opatství v Beinn Dearg - po všech těch měsících, co jsem ani neviděl volnou oblohu?

Zvedá pravou ruku a pokládá mi ji na čelo. Kolem plných rtů jí pohrává nevyzpytatelný úsměv.

Pak bolest. Je poslední, co cítím, a zasahuje mě jako blesk z čistého nebe. Rázem smazává vše, co se v mé hlavě shromáždilo: vzpomínky, zkušenosti, ale taky všechno utrpení...

Amulet se oddělil od mého čela a zanechal mi v hlavě vír zmatených myšlenek. Myšlenek, které mi připadaly nové a cizí, a přece... byly to mé vzpomínky.

Jak jsem mohl zapomenout na Fee? Na ty strašlivé měsíce našeho věznění v Beinn Dearg?

"Co..." Nebyl jsem schopen otázku vyslovit.

"Zasuté vzpomínky, Johne," odpověděl cizinec. "Tvé poslední vzpomínky, než jsi začal nový život."

Bylo to jako probuzení z hlubokého spánku. Nyní jsem konečně znal svůj osud. Komu vděčím za ten téměř nekonečný život?

Fee. Musím ji znovu najít!

"Kde... kde je?" zeptal jsem se. Můj hlas zněl chraplavě.

"Tvoje milá?" Vousatý muž si vzdychl. "Sám ji hledám od doby, co jsem narazil na lidi, jako jsi ty. Je to upírka, ale její kousnutí nemá běžné účinky. Ty jsi první, kdo něco věděl o jejím původu. Nyní mohu jít po stopě."

A s tím se otočil a chystal se opustit přístřešek.

"Počkejte!" křikl jsem za ním, ale už se neotočil. A když jsem zvedl pušku a vyběhl za ním do zákopu, nebylo ho vidět.

Helikoptéra se elegantně snášela na kruhovou přistávací plochu. Pěstěný anglický trávník kolem se pod proudem vířícího vzduchu ve vlnách tiskl k zemi.

Lilithin pohled zamířil až k budovám, vzdáleným asi dvě stě metrů, které v posledním světle zapadajícího slunce vypadaly, jako by byly zality krví. Byla to přepychová usedlost, asi dvacet kilometrů severně od Londýna, a přece se Lilith nemohla opravdu dostatečně těšit z její nádhery. Vysoký, dvojitý plot kolem pozemku a hlídači se psy, nad kterými před chvílí přeletěli, to vše propůjčovalo sídlu jejich neznámého zachránce stísňující nádech kasárenské atmosféry.

Před necelou půlhodinou přistáli na londýnském Heathrow a bez jakýchkoli formalit přestoupili do helikoptéry. Zdálo se, že jejich hostitel má skutečně dobré styky s úřady. Když pak Lilith uviděla jeho sídlo, nedivila se už ničemu. Peníze přece vládnou světem.

Sanice vrtulníku se s lehkým trhnutím dotkly betonu. Vytí rotorů okamžitě zeslábló.

Randolph otevřel dveře. Ledový proud vzduchu vrazil dovnitř a rval mu slova od úst.

"Tak jsme tady! Buďte srdečně vítány!"

Lilith a Beth si rozepnuly popruhy a následovaly ryšavého obra ven. Bezděky sklonily hlavu, když uslyšely nad hlavou svištět lopatky vrtule. Lilithiny dlouhé vlasy jako by ožily vlastním životem a divoce jí vířily kolem hlavy. Beth na tom byla se svým krátkým blonďatým sestřihem lépe. Zimomřivě tiskla nahé paže k tělu, zatímco Lilith zima vadila mnohem méně.

V Austrálii je leden měsícem největšího letního horka. Tady v Evropě představuje sníh a teploty pod nulou. Bethiny lehké letní šaty byly tedy naprosto nevhodné.

Elektrické vozítko, sotva o něco větší než ta, která se používají na golfových hřištích, stálo u kraje přistávací plochy. Rychle nastoupili a Randolph nabral kurs na hlavní budovu.

Byla postavena ve staroviktoriánském stylu, třípatrová, s bílou fasádou, zdobená sloupořadím, s několika arkýři a s balkonem v prvním patře, táhnoucím se skoro přes celou čelní stranu. Vedle ní se po obou stranách nacházely dvě nižší budovy. V jedné z nich byly stáje, druhá sloužila zřejmě za příbytek personálu. Celá usedlost působila velice upraveným dojmem.

Široká cesta, na kterou nyní elektromobil odbočil, byla dlážděná šedým mramorem a vedla od domu přímo k umělecky kované bráně.

Byl to obrázek jako z historického románu, a přece se zdálo, jako by se nad budovou vznášel jakýsi stín. Lilith nedokázala ten pocit určit přesněji. Bylo to, jako by bílá fasáda neodrážela sluneční světlo, nýbrž většinu z něho pohlcovala.

"Mám zatraceně divný pocit," dala se slyšet Beth vedle ní. Zjevně se cítila stejně.

Před krátkým venkovním schodištěm, vedoucím ke vchodu, se vozítko zastavilo. Randolph vyskočil a podal Lilith galantně ruku. Schválně ho přehlédla.

"Což takhle pár informací?" ozvala se Beth a třela si dlaněmi ramena.

"Nechci svého pána připravit o potěšení informovat vás osobně," odpověděl Randolph opět vyhýbavě a ukázal nahoru ke schodišti. "Jděte, prosím, nahoru; já ještě uklidím vůz a jsem hned u vás."

"Nemusíte spěchat," procedila Beth rozladěně mezi zuby.

Vnější nádhera domu pokračovala stejnou měrou i uvnitř budovy. Už vstupní hala byla úžasná. Dvě točitá schodiště vedla nahoru do prvního patra. Všude na stěnách se skvěly památky minulosti: středověké štíty a brnění, renesanční malby a sochy, památky z předkřesťanských dob, až po egyptské posmrtné masky a nástěnné malby. Od stropu visel obrovský křišťálový lustr, zářící všemi barvami duhy jako nějaké diamantové pohoří.

Už po jednom, dvou krocích zůstaly Lilith s Beth ohromeně stát. A stály tak ještě, když k nim z boku přistoupil scvrklý stařeček, podle livreje bezpochyby komorník.

"Ach, dámy už dorazily," zahuhňal. "Hned dám pánovi vědět. Byly byste prosím tak laskavé a posečkaly v salonu?"

A ukázal jim směrem k otevřeným dveřím.

"Dík," odpověděla Beth schválně ledabyle. Z takovýchto typů měla hrůzu. Služebnická horlivost do roztrhání těla a bez vlastní páteře.

Ne, tohleto nebyl její svět. Ačkoli - mohla by z toho být slušná story. O tom všem, co tady pán tohoto domu má. Ale jestlipak by to Moe Marxxovi stačilo?

Vstoupili do pokoje, který byl sice podstatně menší než vstupní hala, ale rovněž stejně okázale přepychový. Nezvyklý pro salon byl velký otevřený krb na čelní stěně místnosti. A ještě neobvyklejší byla obrovská lebka, zavěšená nad krbem.

"Proboha, co to je?" vyjekla Beth.

"Cthulhu," opáčil komorník nevzrušeně a odkráčel, aby šel informovat svého pána.

"Ksulu?" opakovala Beth a pohlédla tázavě na Lilith, ale ta taky jen pokrčila rameny. Její neurčitelný pocit po vstupu do tohoto domu ještě zesílil. Nebylo to nic skutečně zlého. Spíš jakási cizí magie, s jakou se dosud nikdy nesetkala.

No, co je tu asi čeká? Už během Randolphova zápasu s Landruem se ukázalo, že je ve hře magie. Jinak by nebylo možno nejmocnějšího ze všech upírů dočasně paralyzovat.

Beth MacKinseyová vydržela nečinné sotva pár minut. A nyní pobíhala po salonu sem, tam jako lapená tygřice.

"Už tady nebudu déle čekat," pravila pak. "Co bys řekla na to, kdybychom se trochu rozhlédly po domě?"

Lilith si vzhledem k té cizí magii od podobné akce nic neslibovala, nicméně věděla, že Beth nemůže zadržet. Krom toho i jí čekání drásalo nervy.

"Oukej," svolila proto. "Podívejme se, co nám náš hostitel může nabídnout..."

Vstupní hala byla prázdná; ani Randolpha nebylo nikde vidět. Beth se podnikavě rozhlédla kolem dokola.

"Rozdělme se," navrhla. "Já se podívám tam, kde se většinou schovávají mrtvoly: do sklepa."

Lilith nepřítomně přikývla. Její jemné smysly vycítily, odkud vychází ta neznámá magie. Zdálo se, že její zdroj se nachází v prvním patře.

"Já půjdu nahoru," řekla, spokojená, že si Beth vybrala nesprávný směr. A zatímco Beth otvírala v hale jedny dveře za druhými, aby našla schody dolů, Lilith se po jednom ze schodišť vydala nahoru.

Nahoře se nacházela asi dvacetimetrová chodba, ze které vedly napravo i nalevo četné dveře. Koberec z rudého sametu tlumil každý její krok a také zde byly stěny zdobeny četnými historickými malbami. Avšak na rozdíl od vstupní haly neznázorňovaly hrdinské výjevy, ani bitevní vřavu.

Ne, všechny obrazy vypadaly, jako by je malovali sami maniakálně depresivní umělci. Převládaly barvy černá, tmavomodrá a hnědá. A všechny byly s tematikou smrti, šílenství a prokletí. Dva z malířů Lilith poznala: Hieronyma Bosche a Edvarda Muncha.

Dech neznámé magie byl s každým krokem, kterého se Lilith odvážila hlouběji do chodby, stále intenzivnější. Ale neměla pocit, že by šlo o negativní vyzařování, třebaže se jí dýchalo stále hůř a také v hlavě pociťovala lehký tlak.

Muselo jít o neuvěřitelně silné chvění.

Nakonec se zastavila přede dveřmi, za kterými téměř s jistotou tušila zdroj cizí moci. Do jejích dveří bylo vyřezáno znamení: pěticípá hvězda, jejíž cípy byly ozdobeny neznámými symboly.

Lilith po něm lehce lehce přejela konečky prstů - a zamrazilo ji. Dokonce i toto znamení vydechovalo cizí magii.

Klika byla odlita ze stříbra a měla tvar jakési podivné ryby. Byla teplá na dotek, když na ni Lilith položila ruku a opatrně ji stiskla. Dveře nebyly zavřené. Lilith zatáhla.

Magická vlna se bez varování vyvalila proti ní.

Lilith se zapotácela, na několik vteřin zůstala slepá a hluchá. Zasáhl ji dech jakoby z nejhlubšího pekla, a tato magie byla zlá! Horší než všechno, s čím se až dosud setkala. Horší nežli harpyje na chrámové hoře v Nepálu. Horší než démon sídlící v maringotce v Corris Uchafu. Ještě horší než Landru.

Trvalo dlouho, než se Lilith vzpamatovala z šoku natolik, aby byla schopna znovu se přiblížit ke dveřím. Poznala, že to nebyl útok. Znamení na dveřích muselo odrážet démonické vyzařování.

A když se obrnila proti té cizí magii, podařilo se jí také vstoupit do místnosti.

Nebyla tu tma. Na malém stolku stála starodávná lampa a rozlévala kolem mírné světlo. Avšak nebyl tu nikdo; pokoj byl opuštěný, Lilith rychle vklouzla dovnitř a zavřela za sebou dveře.

Byla to knihovna. Stěny byly až do poslední pídě pokryty regály, ve kterých stály a ležely prastaré, většinou v kůži vázané knihy. Zápach zažloutlého papíru naplňoval vzduch. A taky jakási nepochopitelná moudrost. A nad tím vším spočíval takřka fyzicky dech čehosi zakázaného, rouhavého.

S takřka nábožnou bázní se Lilith přiblížila k regálu, který stál nejblíž lampě. Sáhla po jednom z foliantů a v posledním okamžiku opět s rukou ucukla.

Co to bylo?

Ještě jednou se pokusila uchopit knihu - ale zase se jí nepodařilo ani se jí dotknout.

Sílené! Jako by cosi hluboko v jejím nitru ji od toho odrazovalo.

Přečetla titul na hřbetu knihy. "Necronomicon".

Pokusila se vzít jinou knihu a tentokrát se jí podařilo vyjmout ji z regálu. "Chaat Aquadingen" bylo na ni napsáno pokroucenými, sotva čitelnými literami.

Lilith knihu rozevřela. Stránky byly zežloutlé a při listování praskaly, jako by se každým okamžikem měly rozpadnout v prach. Text byl psán zřejmě vlámštinou, avšak Lilith, které jinak žádný jazyk na světě nečinil potíže, nebyla schopna pochopit smysl ani jediného slova. Vrátila tedy svazek zpátky.

Jako další si vytáhla knihu "Pnakotická manuskripta", ale u té nebyla schopna ani poznat jazyk, kterým byla napsaná. Mnohá písmena vypadala spíš jako kresby mořské zvířeny a sušené bylinky.

Jakýsi tichý zvuk ji přiměl strnout na místě.

Znělo to, jako by někdo v místnosti otočil stránku. Avšak když se Lilith obrátila, nikoho neviděla.

Zato jí padl zrak na něco jiného: na knihu, která ležela otevřená vedle lampy. Zvláštní, mohla by přísahat, že na tom místě předtím nic neviděla...

Lilith Edenová opatrně přistoupila blíž.

Text tohoto díla, třebaže byl napsán roztřesenou rukou, se dal snadno rozluštit; šlo o moderní angličtinu. A po několika vteřinách Lilith poznala, co má před sebou. Deník. Zápis na rozevřených stránkách byl datován 12. června 1995.

Lilith vzala knihu do rukou a posadila se s ní do velkého ušáku vedle stolu. Světlo lampy bylo slabé; Lilith povy táhla knot, takže stíny ustoupily do vzdálenějších koutů místnosti.

Pak začala číst...

12. června

Konečně jsem objevil konkrétní stopu. Sleduji jistou hereckou skupinu, putující po celé Anglii a v duchu starodávné tradice předvádějící na odiv různé lidské zrůdy.

Slyšel jsem, že mezi jejich "atrakcemi" má být také opravdová upírka. Sotva jsem se odvážil doufat, že je to ona, kterou už tak dlouho hledám. Ale potom jsem se dozvěděl jméno, kterým je uvedena na plakátech.

Upírka Fee.

Je to ona! To nemůže být náhoda.

Nyní skupina hostuje v Cardiffu. Pozdě večer jsem tam dorazil, a třebaže bylo už dávno po posledním představení, netrpělivost mi nedovolila čekat do rána.

První pochybnosti se mě zmocnily, když jsem marně hledal plakát, na kterém by byla upírka uvedena. A když jsem pak vnikl do maringotky ředitele - jistého Grimaldiho - mé obavy se potvrdily. Fee tu už není.

Podrobil jsem ho prohlídce. Má zranění na krku, a přece není upír. Nemůže být pochyb: jsem na správné stopě!

Minul jsem se s ní jen o pár týdnů! Zatraceně!

Opět cítím, jak mé tělo reaguje na zklamání, jak naděje, která ho ještě udržuje v posledních letech, utrpěla strašnou ránu. Nevím, jak dlouho tento hon ještě vydržím. Už teď vyřizuje Bandolph většinu pátrání za mě, protože mé kosti mě stále častěji neposlouchají.

Sestra spánku po mě už natahuje svůj spár. Jestli mu chci uniknout, musím ji brzy najít, tedy Fee.

Grimaldiho mozek o ní neobsahoval mnoho informací. Svůj původ a tajemství mu zamlčela; stejně jako všem před ním, kteří byli také jejími obětmi a dostalo se jim za to věčného života. A ani on neví, kam odešla.

Jediná stopa, kterou jsem z něho dostal, je jméno další upírky, se kterou se Fee setkala krátce předtím, než opustila divadlo zrůd.

Lilith Edenová z australského Sydney.

Další upírka... zvláštní. Podle mých dosavadních zkušeností se Fee stále vyhýbala příslušníkům svého lidu a ti, na které narazila, setkání nepřežili. Pohlížejí na ni jako na bastarda, vyvrhele. Tomu nasvědčuje i to, že strnula uprostřed své transformace a nyní má namísto rukou netopýří křídla.

S touto Lilith ji tedy musí spojovat víc než příslušnost k jednomu plemeni. Kontakt s ní by mě mohl přivést k dalším poznatkům.

Namířím své další pátrání oběma směry. Nezbývá mi už mnoho času.

Lilith zírala dál na stránku.

Fee!

Vzpomínka na tuto upírku - Felidain experiment z Beinn Dearg - jí vytanula na mysli. Prokletá Fee. Zmrzačená Fee, potrestaná sirnookou párem kožnatých křídel. Fee, jejíž kousnutí nepřenáší upírskou nákazu, nýbrž jen mimořádnou dlouhověkost.

Jedno jí bylo teď už jasné. Co od ní její neznámý hostitel chce. Proč je tu.

"Už rozumíte?" zeptal se v tu chvíli roztřesený, prastarý hlas.

Lilith sebou trhla. S deníkem v rukou se obrátila, ale zdálo se jí, že je stále ještě v místnosti sama.

"Tady jsem," ozval se hlas znovu. Lilith se znovu obrátila - a pak to uviděla.

V jednou koutě místnosti se zdálo, jako by se vzduch chvěl žárem, vycházejícím ze zdi za knižními regály. V příštím okamžiku chvějící se závěs zmizel a objevila se postava ve vysokém křesle.

Byl to strašlivě starý muž. Šedivé vlasy měl prořídlé, ale stále ještě jich měl dost, aby bylo možno rozeznat pramen zářivě bílých vlasů, který mu počínal nad kořenem nosu a táhl se přes pravou polovinu lebky dozadu jako klikatý blesk. Bradu a skráně měl porostlé šedivými vousy. Ve svých vyschlých prstech svíral vycházkovou hůl, jejíž hlavice byla z velikého křišťálu.

"Dovolte mi, abych se představil, slečno Edenová," pokračoval stařec. "Jmenuji se Robert Craven. Říkají mi taky Čaroděj."*)

"Sakra, to ještě chybělo!"

Beth procedila mezi zuby zaklení, když několikrát za sebou mamě stiskla vypínač vedle dveří. Stále zůstávala všude tma. Ve světle, které sem v ostrém úhlu padalo z haly, mohla rozeznat jen nejvyšších deset až patnáct schodů, vedoucích strmě dolů.

Beth prohledávala kapsy svého hnědého kostýmu, sestávajícího z přiléhavých kalhot, béžového trička a široké vesty, jestli nenajde zapalovač. A když se jí konečně podařilo najít tuto věcičku, odolnou i proti větru, kterou jí kdysi daroval Moskowitz, posvítila si neklidným plamínkem do temné, úzké, kamenné šachty. Avšak konec schodiště neviděla.

Znovu za sebou dveře zabouchla - aniž by se přesvědčila, že také na jejich vnitřní straně je klika - a opatrně tápala po schodech dolů.

Po čtyřiceti krocích se už ptala, jestli ty schody mají vůbec někde konec. Po osmdesáti schodech si přála, aby se nikdy neptala. Po dalších čtyřiceti začala vážně pomýšlet na návrat. Avšak profesionální zvědavost ji hnala stále dál.

Stěny chodby, na prvních metrech ještě čisťounce omítnuté, ztrácely dojem novoty, čím sestupovala hlouběji. Nakonec jakákoli omítka zmizela. A pak cihlové zdi vystřídalo jen zdivo z nahrubo otesaných kamenů. A nakonec její prsty klouzaly už jen po celistvé skále beze spár.

*) Dramatický a dobrodružný životní příběh Roberta Cravena můžete sledovat v nové sérii knih Wolfganga Hohlbeina ČARODĚJ ZE SALEMU, kterou začíná vydávat nakladatelství MOBA v roce 1998.

A chodba se pořád ještě svažovala hlouběji a hlouběji. Beth zvedla zapalovač, který jí už začínal pálit do ruky, výš nad hlavu a přimhouřila oči. Obraz byl pořád stejný: jeden schod za druhým vytvářely zdánlivě nekonečnou, téměř nepostřehnutelně se zatáčející cestu dolů do nitra Země.

Vzápětí pak ze sebe vydala pronikavý výkřik, když cosi spadlo od stropu a přistálo jí na hřbetu ruky.

Beth MacKinseyová se dosud vždycky domnívala, že nemá strach z pavouků, nicméně tento exemplář, který jí teď jako vítr přeběhl přes loket a nadloktí směrem k hlavě, v ní vyvolal panickou hrůzu. Když se po něm ohnala druhou rukou, vyklouzl jí z ruky zapalovač, zazvonil o schody a zhasl.

Najednou byla tma.

Lechtání nožiček cítila dál, teď už na rameni. Beth znovu poslepu udeřila a vzápětí ucítila, jak její prsty rozplácly cosi chlupatého.

Na okamžik se jí zdálo, že definitivně ztratí nervy a hlasitě se rozeřve. Ale na poslední chvíli se vzpamatovala. S odporem se pokoušela otřít si ruku o skalní stěnu. Ale kromě toho, že si odřela kotníky, ničeho moc nedosáhla.

"Jen klid! Všechno je v pořádku. Není důvod k panice," pokoušela se uklidnit a skutečně jí zvuk vlastního hlasu vrátil trochu sebevědomí. Dřepla si, levou rukou se opřela o stěnu a druhou rukou šátrala po podlaze po zapalovači.

Její oči si pomalu začínaly zvykat na tmu a s údivem zjistila, že temnota není absolutní.

Zezdola k ní pronikalo jakési docela slabé, podivně nazelenalé světlo. Konec schodiště tedy nemohl být daleko!

Beth se oddechla, když její prsty nahmataly kovový zapalovač. Zvedla ho a znovu ho rozsvítila.

Kdyby si těsně předtím nevšimla toho světla, asi by se vydala nazpět, neboť opticky se chodba neměnila ani v nejmenším. Jen po její levici se táhla po stěně krvavě rudá čára, kterou raději nechtěla blíž zkoumat. Místo toho vytáhla kapesník, utřela si ruku a kapesník zahodila.

Šla dál, nyní opatrněji a připravená na jakékoli nepříjemné překvapení.

Ale žádné ji už nepotkalo. Bez nehody se dostala až k poslednímu schodu. Kolik jich asi mohlo být? Dávno je už přestala počítat. Jak asi hluboko pod domem se nachází toto sklepení, do kterého právě dorazila?

Byla to relativně malá komora a žádný klenutý sál, jak potají po tom nekonečném sestupu doufala. Místnost měřila asi šest krát čtyři metry a byla vysoká přibližně tři metry. Na stěnách byly regály se zaprášeným lahvemi, avšak dominantou místnosti byly obrovské skříňové hodiny.

Beth přistoupila k hodinám blíž - a objevila, že tři ze čtyř ciferníků nad dřevěnou kyvadlovou skříní mohou být všechno možné, jenom ne normální časoměřiče. Podle symbolů, otáčejících se na navzájem do sebe vsazených kotoučích, mohly snad mít nějaký astronomický nebo astrologický význam. Pak by to ovšem byla souhvězdí, o kterých nikdy předtím ani neslyšela...

Proč u všech všudy stojí tohle monstrum tak hluboko pod zemí a ne tam, kam by patřilo - například na nejbližší skládce šrotu?

Beth prsty přejela po popraskaném dřevě hodinové skříně, ze které dávno oprýskala barva; už jen pár rezavě hnědých zbytečků na ní ještě drželo. Zámek žalostně zakvílel, když otočila klíčem.

Dveře kyvadlové skříně se otevřely.

A Beth se s výkřikem vrhla nazpět.

Neboť za dřevěným dvířky nebylo žádné kyvadlo. Ani žádná mechanika, jaká by se u skříňových hodin dala čekat.

Ne, bylo tam...

Beth chyběla slova, která by to dokázala popsat. Před ní se rozevíralo cosi jako... průchod. Ne tajná chodba. Ani chodba v běžném slova smyslu.

Světlo, kterého si všimla už předtím na temném schodišti, mělo svůj původ právě zde. Vycházelo ze zeleně fosforeskujících stěn čehosi živoucího, co se rozprostíralo tam, kde měla být vlastně holá skála, a co se svíjelo jako nitro nějakého obrovského červa. Bělavá, takřka průhledná tykadla jako drobná chapadla, vycházela všude z té bizarní tkáně a jako by jí kynula vstříc.

A pak cosi Beth těžce dopadlo na rameno.

Ozvalo se zaječení tak pronikavé, až jí z toho zalehlo v uších. A trvalo několik vteřin, než pochopila, že to ječí ona sama.

Jako smyslů zbavená se Beth prudce obrátila - a hleděla přímo do Randolphova ošklivého obličeje, jenž v nazelenalém světle vypadal jako škleb samotného ďábla.

Tento druhý šok rázem její ječeni jako by usekl. Na okamžik se Bethin rozum zapotácel na samém pokraji šílenství.

Randolph ji chytil za zápěstí a pevně se jí zadíval do očí. "Nebojte se!" řekl naléhavě. "Seberte se! Nic se vám neděje."

Balancování nad propastí dopadlo ve prospěch Bethina rozumu. Těžkým vydechnutím ze sebe uvolnila všechno napětí. Celé tělo jako by rázem ochablo. Divže neomdlela.

Randolph natáhl ruku mimo ni a zavřel dvířka kyvadlové skříně. Přesto v místnosti bylo dál světlo. Beth přes závoj blížící se mdloby uviděla vzadu za obrem ve stěně světlý obdélník.

A právě k němu začal Randolph i s ní pomalu couvat. V jakési blouznivé euforii Beth zaznamenala, že je to kabina výtahu.

"Reportérka sem, reportérka tam," káral ji Randolph mírně. "Ale neměla byste se dotýkat tajemství, která jsou vám o tři čísla větší."

Beth už zase vládla jazykem. Alespoň napůl.

"Co... co to bylo?" zablekotala.

"Ach." Chvíli se zdálo, jako by Randolph zvažoval, jestli jí má odpovědět. Potom řekl: "Cesta do míst, kam byste neměla nikdy vstoupit." A pak dodal: "Alespoň dokud jste živa."

A stiskl jeden knoflík na kontrolním panelu výtahu. Dveře se zavřely a kabina sebou trhla. Jeli nahoru.

Lilith nedůvěřivě pozorovala svůj protějšek. Starý muž v křesle mlčel a zřejmě jí dopřával čas, aby se vyrovnala s novou situací. Jak tak seděl bez hnutí uprostřed všech těch prastarých foliantů, vypadal sám jako jakási památka z minulosti. Dokonce i jeho oblečení bylo starodávné.

Lilith se chopila iniciativy. "Vy jste ten Randolphův záhadný chlebodárce," usoudila.

"A vy jste Lilith Edenová," odpověděl. "Promiňte mi, prosím, ten patetický příchod. Musel jsem si vás nejprve prověřit."

"Prověřit?" opakovala Lilith.

"Ty knihy?" vysvětloval muž, který se představil jako Robert Craven. "Kdybyste byla zasvěcena Zlu, slečno Edenová, pak byste poznala jejích význam a pokusila byste se jich využít."

"Co je to za knihy?" chytila se hned Lilith.

"S jejich pomocí by se dal svět obrátit naruby," odpověděl stařec s nevyzpytatelným úsměvem. "Ale žádný strach; podobné ambice nemám. Je mým osudem uchovávat je a držet daleko od mocností Zla... Ale nedal jsem vás sem dovézt, abychom mluvili o knihách."

Lilith položila deník zpět na stůl. "Hledáte tajemství nesmrtelnosti."

Craven přikývl. "A vy k ní můžete být klíčem."

"Máte na mysli Fee." Lilith zavrtěla hlavou. "Pak vám ale musím..."

Náhle byla přerušena, protože dveře knihovny se otevřely. Dovnitř vrazil Randolph a s ním Beth.

Lilith se zděsila, když uviděla obličej své přítelkyně. Byl v něm zmatený, ustvaný výraz, oči měla kalné, jako by několik minut už ani nemrkla. Jediným krokem se Lilith ocitla u ní.

"Pusťte ji!" vyjela na hromotluka - aby vzápětí poznala, že ji Randolph nedrží násilím, nýbrž ji podpírá. Beth se zapotácela a bezmála se jí zhroutila do náruče.

"Co se stalo?" předběhl stařec Lilith svou otázkou.

Randolph učinil bezradný posunek.

"Byla u Brány," řekl. "Přišel jsem právě včas, abych ji stihl znovu zavřít."

Slovo "brána" jako by Beth v Lilithině náručí probralo z mrákot. Vzepřela se a pohlédla na poloupírku nepřítomnýma očima.

"Tunel!" zasípala. "Tam dole... tunel!"

Lilith zamrazilo. Instinktivně vyhledala Bethin pohled a vhroužila se do něj. Zmítalo se v něm cosi téměř jako šílenství.

"Jen klid!" přikázala jí Lilith a vnutila Beth svoji vůli. "Už na nic nemysli! Na nic!"

Beth jí ochabla v náručí. Randolph přiskočil, zachytil ji a položil do křesla vedle lampy.

Lilith se obrátila ke Cravenovi.

"Co je to s ní? Co to viděla?"

"Vaše přítelkyně měla štěstí," odpověděl čaroděj vážně. "Kdyby byla vystavena vlivu Brány déle..."

"Co je to za bránu?"

"Tunel do jiné dimenze," vysvětloval Randolph za jejími zády. Lilith se obrátila k němu. "Existuje jen několik Bran na naší Zemi, jedna z nich je hluboko pod naším domem. Vaše přítelkyně nedokázala odolat zvědavosti. Málem ji to stálo život."

Lilith poznala, že Randolph nemá na tom, co se stalo, žádnou vinu; ba naopak. Kdyby nebylo jeho...

Stařec se mezitím zvedl ze svého křesla a došel k Beth. Lilith viděla, jak vytáhl z kapsy kruhový amulet.

"Nemějte strach. Pomohu jí," pravil - a přiložil amulet Beth na čelo. Potom se ho dotkl palcem, ukazováčkem a prostředníčkem pravé ruky a na několik vteřin strnul v této pozici. Když ruku znovu odtáhl a sňal amulet z Bethina čela, otevřela okamžitě oči.

"Co... se stalo?" zeptala se a nevěřícně se rozhlížela kolem. "Lilith? Kde to jsem? Vždyť jsme teď byly dole v hale. Co se to k čertu..."

"Musel jsem vám odejmout vzpomínky na posledních pár minut," vysvětloval Craven a s úsměvem jí pomáhal vstát. "Viděla jste věci, které by člověk neměl vidět."

Bethin zmatek ještě zesílil. "Lilith, co...?"

"To je v pořádku," uklidnila ji poloupírka, aniž by však byla příliš přesvědčena o pravdivosti svých slov. Příliš mnoho otázek ještě zůstávalo otevřených. "Tento gentleman je náš hostitel. Pan Robert Craven."

Stařec naznačil úklonu. "Je mi ctí, slečno MacKinseyová," řekl. "Je mi jasné, že vy i vaše přítelkyně budete mít spoustu otázek, a jsem ochoten vám všechny zodpovědět. Ale ne zde v knihovně. Co byste řekly šálku horkého čaje u krbu?"

Také během rozhovoru, který se uskutečnil v útulně zařízené studovně v přízemí, Lilith pořád ještě nevěděla, co si má o Cravenovi myslet. Zdálo se, že ten starý muž je přímo konglomerát různých osobností. Což konečně nemohlo být jen jeho stářím.

"Sto třicet sedm let?" ujišťovala se právě Beth.

"Narodil jsem se v roce 1859," potvrdil Craven.

"To je... neuvěřitelné." Beth zavrtěla hlavou.

Craven se na ni usmál. "Ani ne, když člověk umí působit na běh času," odpověděl. "Jeden můj starý dobrý přítel mi při tom velice pomohl." Zahleděl se na obraz nad krbovou římsou, na které byl starý ctihodný gentleman s řídkými vlasy a plnovousem. Lilith se podařilo rozluštit malou mosaznou tabulku pod ním. "H.P. Lovecraft" stálo na ní.

"Na tvé zdraví, Howarde. Bůh buď tvé duši milostiv," dodal Craven a zvedl sklenici. Místo čaje si dal komorníkem Hensonem nalít raději brandy.

Beth si odkašlala. "Vy tedy hledáte nesmrtelnost," přerušila Cravenovy teskné vzpomínky.

"Relativní nesmrtelnost," upřesnil. "Jak jsem už řekl: Feeiny oběti sice stárnou, přesto však extrémně pomalu."

"A proč?" zeptala se Beth.

Craven se na ni tázavě zahleděl. "Co proč?"

"No, myslím," řekla Beth rozpačitě, "že kdybyste... No, kdybyste byl ještě mladý muž, který má život před sebou, pak bych vašemu přání rozuměla. Ale vy jste přece - promiňte mi ten výraz - na samém konci života. Co vám může ještě nabídnout, že jej chcete prodloužit?"

Craven zamyšleně přikývl. "Oceňuji vaši otevřenost, slečno MacKinseyová," odpověděl. "Ale správně by otázka měla znít: Co mohu já ještě životu nabídnout?" Zvedl ruku. "Abych vám to vysvětlil," předešel Bethinu otázku. "Tento dům skrývá poklady, které nejsou nikde jinde na celém světě. Není to jen ta jeho vnější nádhera; to je jen fasáda, která by zdůvodnila všechna má bezpečnostní opatření, na jejichž financování se spolupodílí i královská rodina. Ne, já mám na mysli opravdové bohatství. Vědění, staré jako Země sama, jež však může střežit jen dědic Moci. Svět, jak ho známe, by byl zničen, kdyby se dostalo do špatných rukou. To je důvod. Já prostě ještě nesmím zemřít."

Jeho hlas přešel v chraptivý šepot. "Měl jsem syna," pokračoval, "který se měl stát mým dědicem. Ale mocnosti, proti kterým jsem tehdy bojoval, mi ho vzaly." Hlas mu selhal. Plápolavé světlo z krbu se lomilo v slzách, které se mu najednou objevily v koutku oka.

"A Randolph?" zeptala se Beth tiše. "On by nemohl...?"

Craven pohlédl na svého pomocníka, který seděl proti němu a otáčel čajovým šálkem ve své obrovské pracce. Kupodivu přestál šálek tuto proceduru bez poškození. Úsměv se vrátil Cravenovi na jeho úzké rty, sotva viditelné v šedivém plnovousu, v očích však měl pořád ještě stesk.

"Randolph v ničem nezaostává za svým pradědečkem, jenž býval Howardovým sluhou." Lehký úšklebek mu přeletěl po tváři. "Nu ano, jeho výslovnost má snad trošku dál od dokonalosti. Ale stejně jako Rowlf, ani Randolph není nositelem Moci. Dědicem se nelze vyučit. Je třeba se jím narodit."

Lilith až dosud rozmluvě jen mlčky naslouchala, aby si udělala o Robertu Cravenovi lepší úsudek. Zdálo se, že má skutečně poctivé úmysly. Nicméně nadešel čas ho zklamat.

"Vy tedy hledáte Fee," ozvala se. Pohledy všech se obrátily k ní. "Je mi líto, že vás musím připravit o naději - ale já nevím, kde se zdržuje. Po našem setkání v Corris Uchafu se naše cesty rozdělily. Od té doby jsem ji už nikdy neviděla."

Očekávala, že se na Cravenově obličeji objeví zklamání a rozhořčení, ale nestalo se tak.

"Ale já vím, kde se Fee zdržuje," odpověděl.

Lilith jako by dostala palicí do hlavy. "Ale..."

"Nepotřebuji od vás, slečno Edenová, abyste Fee vystopovala," vysvětloval. "Nýbrž abyste ji osvobodila."

Zatímco na sebe ještě Lilith a Beth v úžasu hleděly, Randolph se zvedl, vytáhl ze skříně velkou roli papíru a rozvinul ji na stole. Byla to mapa východní Evropy.

Také Craven se namáhavě zvedl z křesla, přistoupil ke stolu a pokynul oběma ženám, aby následovaly jeho příkladu.

"Pátráním jsem zjistil, že Fee je vězněna v Rumunsku, při hranicích s bývalou Jugoslávií," řekl a ukázal na bod asi osmdesát kilometrů severovýchodně od Bělehradu. "Tady, poblíž obce Racasdia, v jedné nepřístupné propasti. U Rumunů to místo platí od nepaměti za sídlo upírů, jakkoli jsem dosud těmto zkazkám nepřikládal velký význam."

"Moment," zastavila Lilith příval jeho slov. "Jestliže víte, kde je - proč jste ji už dávno neosvobodil sám?"

"Pokoušel jsem se, to mi věřte," odpověděl Craven. "Přijal jsem na tu práci nejlepší muže. Žádný z nich se ale nevrátil."

"Nechápu..." začala Beth.

"Upíři, slečno MacKinseyová. Fee je totiž v rukou mocného upírského klanu. Zdá se, že si v této nepřístupné oblasti vybudovali skutečně nedobytnou pevnost."

"A vy tedy chcete bojovat ohněm proti ohni," domyslela si Lilith.

Craven přikývl. "Jedině upír dokáže překonat všechny ty překážky a proniknout až k Fee. A především: jedině upír ji dokáže odtud dostat živou."

"A proč si myslíte, že bych to pro vás měla udělat?" zeptala se Lilith, třebaže jeho odpověď předem tušila. A správně.

"Neboť vy jste s Fee spojena víc než jen dědictvím svého plemene. Vaše duševní spřízněnost je nepopiratelná. Ale to není všechno." Obrátil se na svého pomocníka. "Randolph mi vyprávěl o okolnostech vašeho útěku ze Sydney. Mohu vám zajistit novou existenci, když si budete přát. Tam, kde vás váš pronásledovatel nenajde."

Pohledy poloupírky a reportérky se setkaly.

Šance byla nepřehlédnutelná. A měla svou váhu. Pokud jim Craven nic nepředstírá, byla právě tohle příležitost, jak setřást Landrua, aniž by musely být stále na útěku.

Lilith se obrátila na starce s klikatým pramenem ve vlasech. "Vysvětlete nám svůj plán."

Tři muži v kokpitu čtyřmotorového Lockheedu C-130K, typu Hercules mlčky seděli nad svými přístroji. Jen nesčetné žárovečky kontrolního pultu osvětlovaly úzkou, technikou přecpanou místnost.

Venku kolem nich ubíhaly cáry šedých mračen. Kulatý měsíc občas prorazil nízko visící příkrov mraků, pod kterým se už nějaký čas britské nákladní letadlo drželo - mimo veškeré letové plány. Kapitán vypnul autopilota, současně i automatické navádění kursu a řídil Hercula manuálně.

Radista zvedl oči k němu.

"Další dotaz řídicí věže," řekl poručík Cresborn. Jeho hlas zněl naprosto lhostejně.

Právě tak jako hlas pilota. "Ignorovat," odpověděl major Tennand stroze.

Právě mířili s posláním OSN do Dubovace, kde byl zřízen tábor pro Srby, vyhnané z Bosny. Jejich náklad sestával z potravin a lékařského materiálu, kterého tam bylo naléhavě zapotřebí.

Byl to rutinní let - ještě před chvílí. Neboť před deseti minutami major Tennand svévolně změnil kurs a klesl s letadlem na výšku mimo dosah radarů. S ohledem na srbskou protileteckou obranu a divoce rozeklanou horskou krajinu, ležící sotva sto metrů pod nimi, to nebylo právě bez rizika.

Proč porušili své rozkazy, to nevěděli ani oba piloti, ani Cresborn. Ani o tom nepřemýšleli. Jejich nový cíl ležel asi osmdesát kilometrů severovýchodně od Bělehradu.

Náklad, který tam měli dopravit, byl vysoký asi metr sedmdesát pět a ani v nejmenším nepřipomínal potraviny, ani lékařské přístroje.

Vojín Marc Hescott, jehož úkolem bylo doprovázet náklad letu číslu 917, však dokázal docenit jeho kvality. Také on získal nový náhled na realitu, když v nákladním prostoru objevil černou pasažérku, a ta se mu hluboce zadívala do očí. Ale na rozdíl od jeho kamarádů v kokpitu probíhal pro něho let o něco příjemněji.

To znamená - pokud by vůbec ještě věděl, že se nachází v nákladním letadle nad Srbskem. Ale to on nevěděl. On totiž byl v tuto chvíli na měkkém bílém písku na tropickém jihomořském pobřeží. Ležel na břiše, ukazováčkem si čmáral do písku a hleděl na příboj, ve kterém se zrcadlila rudá ohnivá koule zapadajícího slunce.

A právě nyní se vynořila z vln hříva černých vlasů, následována krásou, vyrážející dech. Se smíchem vystoupila z ustupujících vln, doběhla až k němu a klesla vedle něho do písku. Vůbec se nedivil, že bylo její tělo už suché, když se položila na něho a položila svou hlavu vedle jeho. Spolu sledovali, jak mizí slunce za obzorem.

Marc Hescott cítil na zádech tlak jejích hebkých ňader, zatímco mu její zuby laškovně přejížděly kolem pravého ucha. Najednou ho cosi začalo tlačit do břicha.

"A dolů s tebou!" zasupěl. "Musím se obrátit."

Ale ona se jen zasmála a naopak ho sevřela ještě pevněji, zatímco se převaloval sem a tam, aby ji ze sebe shodil. Konečně se mu to přece jen podařilo a kutáleli se spolu po pláži, až nakonec ona zůstala ležet na zádech.

Sunul se dopředu a zase zpět. Vlny rozkoše ho zalévaly v rytmu mořského příboje a jejich šumění se spojovalo s jeho sténáním, když dohnala hru k prvnímu vyvrcholení.

Ještě než k němu dospěl, pustila ho. Klesl na ni a hledal její ústa, aby je zapečetil polibkem. Avšak její plné, rudé rty sklouzly po jeho lících dolů ke krku a něžně mu jej olízly. Její jazyk byl drsný, skoro jako kočičí a Marc zavřel v očekávání oči.

Když pak přišla bolest, jen sebou mírně škubl, neboť přece věděl, že toto je její způsob sexu.

Chtivě mu pila krev, přičemž dávala pozor, aby ani kapka nepřišla nazmar. A přece, když se jeho těla zmocnila lehká

malátnost, přestala pít. Den byl příliš krásný na to, aby měl skončit jeho smrtí.

Nechal oči zavřené. Ještě stále mu v uších hučel příboj, avšak nyní se do něj vmísil ještě jiný, nepříjemný zvuk. Jako rádio s rozladěným přijímačem. Také ten skřehotavý hlas se k němu hodil.

"Za dvě minuty jsme u cíle," řekl hlas větu, která Marcovi nedávala nejmenší smysl.

Lilith se zvedla. "Klidně tu zůstaň ležet a trochu si zdřímni," zašeptala mu na rozloučenou do ucha. "Až se probudíš, bude to všechno jenom sen."

Voják se na pytlích sušeného mléka jenom blaženě usmíval. Lilith mu zapnula maskáčové kalhoty jeho uniformy. Také její symbiont, který se předtím stáhl do širokého opasku, opět pokryl tělo jako černá lesklá kůže, takže jen obličej zůstal volný.

V této výšce bude venku pořádný mráz. Pro provedení proměny nebude na škodu být chráněna proti chladu.

"Za minutu jsme u cíle," řekl reprodukovaný hlas z kokpitu. Také piloti získali od Lilith přesné instrukce.

Díky stykům Roberta Cravena - které se neomezovaly jen na oficiální Kanály - se dostala do tohoto letadla. Protože se jednalo o nákladní letoun, měla co do činění jen se čtyřmi muži - pro její hypnotické schopnosti žádný problém. Za chvíli přejdou tito vojáci opět na regulérní kurs a vzduchové ostraze podají hlášení, že jim na čas vysadily všechny přístroje. Ani by z toho neměli mít nějaký těžký výslech.

Lilith se dotkla válečku, dlouhého asi jako palec, který jí na kožené šňůrce visel kolem krku. Drobný předmět se jí výrazně, rýsoval pod slupkou symbiontu. Nesmí ho za žádnou cenu ztratit.

"K cíli zbývá třicet sekund," řekl hlas monotónně. "Právě otvírám dveře."

Lilith se pevně přidržela jedné z pevně přivázaných palet. V příští chvíli ji udeřil proud řezavě mrazivého vzduchu. Okamžitě, jakmile se otevřel nákladní otvor letadla, nastal podtlak, který se ji snažil vytáhnout ven.

Rachot čtyř tryskových motorů přeřval veškeré ostatní zvuky a nyní, když se dveře zcela otevřely, ještě zesílil. Lilith se sotva udržela. Po pravé i po levé straně temného otvoru zůstávaly vzadu cáry mračen.

Stálo ji však přece jen jisté sebezapření, aby se pustila své opory. A přece to Lilith udělala dříve, než se dveře znovu začaly zavírat.

Svět se jí na okamžik proměnil v beztvarý vír. Podtlak rázem zmizel; zato však Lilith počaly rvát ledové poryvy větru.

Padala. Koutkem oka ještě naposledy zahlédla Hercula, nežli obrovské letadlo zmizelo rychlostí kolem pěti set padesáti kilometrů za hodinu ve tmě a mracích.

Konečně se jí podařilo dostat pád pod kontrolu. Pod ní, níž než očekávala, se nacházela rozeklaná hornatá krajina západního Rumunska. Jasně dokázala v dálce rozeznat světla vesnice. Pokud všechno vyšlo podle plánu, pak by to měla být Racasdia.

Ledový vichr ji navzdory chránícímu symbiontu počínal otupovat. Jestli bude čekat déle, mohlo by se jí také stát, že by už nebyla s to provést transformaci.

Lilith přikázala svým "šatům", aby se stáhly.

Mrazivý šok ji zasáhl jako déšť statisíců jehliček. Ale také probudil její ochabující údy.

Lilith se soustředila.

Proti všemu očekávání to šlo docela snadno.

Pár vteřin nato měla po těle hnědou srst. A také okolí, které ještě před chvílí vnímala svými upírskolidskými smysly, se náhle docela změnilo.

Velký netopýr se nocí snášel k zemi směrem k Racasdii...

Před ní se v měsíčním světle rozkládala divoce romantická a sněhem zasypaná krajina. Ale Lilith v tu chvíli neměla náladu na obdivování přírodních krás. Až po stehna se bořila do kyprého prachového sněhu a v duchu si říkala, že měla přistát alespoň o několik stovek metrů blíž od kraje vesnice.

Ale nemohla si dovolit riskovat, že bude objevena - alespoň teď ještě ne. Kdyby někdo zpozoroval přistání velkého netopýra a jeho proměnu v mladou ženu, byla by její identita odhalena.

Lidé, kteří tu žili, věděli o existenci upírů. Tady tomu nebylo tak jako v "civilizovaných" oblastech, kde nevíra a domnělá osvícenost upíry zvýhodňovala. Tito lidé žili v ustavičné hrůze. Jejich boj proti upírům trval po celé generace.

Symbiont se opět proměnil a nyní zahaloval Lilith jako dlouhý, přiléhavý kožešinový plášť. Každý krok jí dával najevo, že pod kožichem na sobě nic nemá. Nic proti tomu nedělala. Do jisté míry jí ten chlad připadal vzrušující.

Dostala se až ke krajním chalupám Racasdie. Otlučená, téměř úplně zavátá návěstní tabule jí potvrdila, že je na správném místě.

Ale to byla pouze první stanice. Zde musí zjistit, kde se nachází sídlo upírského klanu.

Jen ve dvou nebo třech nízkých domech se ještě svítilo - ne elektřinou, bylo to plápolavé světlo ohně. Lilith nikde ani neviděla elektrické dráty. Zdálo se, že v této vesnici ještě elektřinu vůbec nemají! Neuvěřitelné...

Během posledních pár minut začalo mírně sněžit a kožich symbiontu se pokryl slabou bílou vrstvičkou. Také Lilithiny vlasy se pomalu barvily na bílo. I kdyby některý z obyvatel v tuto chvíli vyhlédl z okna, bylo pochybné, jestli by ji vůbec uviděl.

Došla až na malou náves. Tady se ve dne sníh jistě odklízel, neboť jí dosahoval sotva nad kotníky. Lilith ušla ještě pár kroků a rozhlédla se. Kam teď?

Tu padl její pohled na siluetu vesnického kostela.

Krátce se zamyslela.

Ano, pop. Ten pro ni bude jistě nejlepší pomocí při pátrání po upírech. Konečně je to jeho práce zajišťovat před nimi

vesnici.

A přece se Lilith ta myšlenka moc nelíbila. Konečně měla s kněžími své zkušenosti; jako například s páterem Lorrimerem, který se - naštěstí neúspěšně - pokoušel vyhnat z ní ďábla, nebo s posedlým farářem v Llandrinwythu, který ďábla z ní nechtěl vyhnat, nýbrž jej do ní vehnat. Kromě toho jako poloviční upírce jí křesťanské symboly příliš nevoněly. Byla sice schopna snést atmosféru domu Božího, ale přímému kontaktu s křížem se vyhýbala.

Potom ale uviděla v domečku, který se jako bázlivě přikrčené zvíře tiskl ke kostelu, svítit světlo. Vesnický pop byl zjevně ještě vzhůru.

Došla blíž k faře a nahlédla dovnitř oknem, zarostlým ledovými květy. Nejasně za ním rozeznávala jakýsi pohyb, temný stín, přecházející bez ustání po místnosti.

Lilith se pevně rozhodla.

Obešla dům, až se ocitla u nízkých dveří. Zvuk jejího zaklepání na dveře jí připadal strašlivě hlasitý; jako by měl probudit celou vesnici.

Za dveřmi se ozvalo funění jako od rozzuřené velryby. Těžké kroky se přiblížily ke dveřím a zastavily se za nimi. Klíčovou dírkou pronikl ven tenký paprsek světla a nakreslil zářivý proužek skrze vířící sněhově vločky.

"Kdo je to?" zahřměl hlas, který naprosto neodpovídal představě dobrotivého sluhy Božího, vždy ochotného pomoci. "Co chceš v tuto hodinu?"

Lilith rozuměla jeho slovům, tak jako rozuměla každému jazyku na světě a rumunsky odpověděla: "Promiňte, že vyrušuji, pope. Cestuji přes vaši vesnici a mám k vám pár otázek."

Na několik vteřin zavládl klid. Farář zřejmě naprosto nepočítal s cizí návštěvou, navíc ještě uprostřed noci. Ale vzpamatoval se rychle a začal otevírat. Závora se hlučně odsunula stranou. Dveře se otevřely dovnitř.

Lilith stála proti muži neurčitého stáří, jemuž zplstnatělý plnovous sahal až na prsa a jehož malá, zarudlá očka si ji nedůvěřivě prohlížela. Ne, toto rozhodně nebyl právě výstavní exemplář popa. Jeho kdysi snad hnědý župan byl odrbaný a na mnoha místech zalátaný. Špičkami plstěných pantofli vykukovaly kostnaté palce.

Ale co se dá čekat ve vesnici, která jako by zaspala celé století?

"Kdo jste?" vybafl pop na Lilith a nikterak se neměl k tomu, aby ustoupil stranou a pozval ji dál.

"Mám tu své poslání," odpověděla Lilith schválně tajuplně a přátelsky se na muže usmála. "Víc vám mohu prozradit, když..."

Nedokončila větu, ale on pochopil a nechal ji vstoupit. Současně se zdálo, že také jeho největší zlost pominula. Zřejmě ne pro nic za nic, protože Lilith vstoupila do světla, které padalo ze dveří, a on si ji mohl lépe prohlédnout. A až dosud se každému muži, který ji uviděl, líbila.

Kněz za ní zabouchl dveře a supěl za Lilith do světnice.

"Eh... promiňte mi prosím moji nezdvořilost," snažil se napravit dojem. "Jistě chápete, že na tak... šarmantní návštěvu jsem nebyl připraven." Dokonce i úsměv mu přeletěl přes odulé rty pod neforemným červeným nosem. "Mohu vám nabídnout něco k pití? Jistě je vám zima."

Lilith sice necítila žízeň na nějaký z lidských nápojů, avšak nechtěla odmítnout jeho pohostinnost. "To budete hodný," řekla proto.

"Horký grog?" zeptal se ukázal na malý kotlík nad ohněm v krbu. "Právě jsem si taky vařil."

Ani ne za dvě minuty seděli proti sobě v útulných křeslech a v rukou drželi buclaté hrnky s rumem a oslazenou horkou vodou. Lilith z pochopitelných důvodů seděla v kožichu. Radši dělala, že je jí stále ještě zima.

"Nu," vybídl ji pop, který se už předtím představil jako Pavel Stancu, k hovoru, "co vás tedy ke mně přivedlo?"

Lilith se rozhodla nechodit dlouho kolem horké kaše.

"Víte o existenci Zla?" zeptala se - třebaže poněkud nepřímo.

Nadzvedl své husté obočí. "Zla? Jistěže existuje zlo. Kterou jeho konkrétní formu máte na mysli, slečno?"

"Upíry."

Lilith si všimla, jak sebou pop škubl. Téměř si grogem polil svůj šedý vous. Jeho reakce byla dostatečně výmluvná.

"Nemusíte mi nic nalhávat," dodala důvěrným tónem. "Vím o upírském klanu, který tu v okolí řádí. Přišla jsem je zneškodnit."

"Upíři?" náhle se mu na čele objevily kapičky potu. "Je mi líto, ale já nevím..."

"Můžete mi věřit," přerušila ho Lilith a vložila do svého hlasu naléhavý tón, aniž by však uplatnila své hypnotické schopnosti. Snažila se tohoto prostředku používat jen tehdy, když to nešlo jinak.

"Kdo vás posílá?" zeptal se Stancu stísněně. "Vláda?"

Proč ne? "Já... o tom nesmím mluvit," potvrdila mu Lilith jeho podezření. "Ale skutečně byste mi měl říct, co víte."

Dlouho seděl bez hnutí a zíral na ni. Pak však jako by přece jenom dospěl k nějakému rozhodnutí. Se zasténáním se zvedl a odložil hrnek.

"Počkejte, prosím, tady," požádal ji. "Donesu odvedle nějaké podklady." A rychle zmizel dveřmi ve vedlejším pokoji.

Trvalo dobré tři minuty, než se Stancu vrátil. Ale nenesl ani žádný pořadač, ani žádné jiné dokumenty. A nebyl sám.

"Tohle je Lucian," představil hromotluckého muže po svém boku. "Vyzná se tu nejlíp ve... věcech, které vás zajímají."

Muž, oblečený v kožichu, hrubých plátěných kalhotách a vysokých kožených botách, otáčel v obou rukou kloboukem s širokou krempou. Udělal krok směrem k Lilith, otřel si pravici důkladně o kalhoty a podal jí pracku, která Lilith bezděky připomněla Randolpha.

Napůl se zvedla z křesla a podala mu ruku.

V příštím okamžiku byla prudce zvednuta z křesla. Trhnutí jí téměř vyrvalo paži z kloubu.

S výkřikem vrazila do Luciana, jenž po ní rychle sáhl levačkou a stiskl ji. Všechno proběhlo tak rychle, že Lilith vůbec nezbyl čas na obranu.

Chlap ji prudce obrátil. Jeho paže se jí ovinula kolem krku a stiskla.

V příštím okamžiku zareagoval symbiont.

Jeho chlupy na její šíji jako by ztuhly v kámen, Lucianovi přímo pod bradou. Potom bleskurychle narostl směrem vzhůru.

Úder zasáhl útočníka plnou parou. Lucian zaúpěl, pustil Lilith a zapotácel se nazpět, přímo do náručí popovi, který stál za ním a nechápal, co se jeho pomocníkovi přihodilo.

Lilith využila šance, zasadila Lucianovi ještě druhý úder, který ho srazil k zemi i se Stancuem a několika rychlými kroky se ocitla u dveří.

Vzpamatovala se z překvapení rychle. Nechápala, čím se prozradila. Ale zdejší obyvatelé měli s upíry více zkušeností než jiní lidé. Pop musel nějak prohlédnout její pravou totožnost.

Otevřela dveře, vedoucí ven.

A v tu chvíli se vrhla znovu nazpět.

Před farou se shromáždil celý lidský dav, hlavně muži, ale také několik chlapců a dvě nebo tři ženy. Všichni byli ozbrojeni různými zbraněmi.

Chvíli proti sobě stáli jako zkamenělí. Lidský dav a poloviční upírka. Potom vyletěl směrem k Lilith nůž a zabodl se do dřeva jen na centimetr vedle její hlavy.

To byl signál. Vzápětí se se strašlivým řevem vrhli proti Lilith. V očích měli nenávist a čirou touhu zabíjet.

Na ústup bylo pozdě.

Ne však na to, aby se pokud možno účinně bránila proti přesile.

Lilith se přikrčila a s prskáním napřáhla obě paže před sebe. V jediné vteřině jí vyrostly nehty v ostré drápy. Také špičáky v jejích široce otevřených ústech se vysunuly. Její zelené oči zaplanuly. Celá její tvář nabyla zvířecích rysů, změnila se ve škleb, schopný bázlivější povahy osobě sám obrátit na útěk.

Také na vesničany se zřejmě její proměna neminula účinkem.

Ale ten byl docela jiný, než Lilith očekávala.

Předvoj se zarazil a po dvou krocích se zastavil i celý dav. Znovu se ozval všeobecný křik, ale tentokrát se podobal patolízalskému kňučení.

Lidé v první řadě padli před ní do sněhu a tloukli se rukama do hlavy. Zbraně - mezi nimiž se, jak si Lilith všimla teprve teď, nevyskytoval ani jediný kříž - byly odhozeny.

Zničehonic měla Lilith najednou před sebou namísto krvežíznivé smečky dav naprosto vyděšených lidí. Bezradně zůstala stát na místě. Když vtom zaznamenala jakýsi pohyb za svými zády a napůl ještě ve své upírské podobě se otočila.

Pop stál před ní a choval se stejně ponížene jako zbytek vesničanů. Dokonce i on před ní padl na kolena.

"Odpusťte mi, paní," kvílel. "Nevěděl jsem, že nás chcete zkoušet. Ušetřete můj život... i mých bližních," dodal rychle, jako by si uvědomil svoji zdejší roli.

Paní? Zkouška?

Lilith přemýšlela o překot. Co to všechno má znamenat?

Ale rychle se vzpamatovala, třebaže měla ještě k řešení záhady daleko.

"Vstaňte," poručila davu a propůjčila svému hlasu zvuk co možná nejtvrdší. "Jděte domů."

Lidé neodešli, nýbrž odplazili se. Ani kněz se neodvažoval vstát. Ale alespoň se z něj dál hrnula slova jako vodopád.

"Pochopte, paní," kňučel. "Nikdy předtím jsem vás tu neviděl a nemohl jsem vědět, že patříte k pánům. Věřte mi, že my zde stejně jako dřív činíme jen podle vaší vůle. Každého cizince, který dorazí do naší vesnice, dáváme pánům jako oběť, každého, bez výjimky. Myslel jsem, že jste taky cizí; promiňte mi. Kdybych věděl..."

"Dost!" poručila mu Lilith. Už pochopila, A věděla, jakou musí hrát roli.

Upíři zřejmě tuto vesnici dokonale ovládali. Její obyvatelé nebyli služebné kreatury; to by Lilith okamžitě vycítila. Ale byli v područí klanu. Pravděpodobně je infikovali nákazou, aniž by je zabili, a tím z nich udělali své lidské otroky.

Kněz si odhalil krk a natáhl ho směrem k Lilith.

"Chcete ze mě pít, paní?" zeptal se podlézavě.

Neuvěřitelné! Lilith zamrazilo. Upíři si tu drželi ty lidi jako dobytek, aby z nich měli stálý přísun potravy!

"Ne," odbyla starce s odporem.

Bylo jí zatěžko ovládnout se. "Nemám žízeň." Ukázala směrem do domu. "Pojďme zase dovnitř."

Když vstoupili do světnice, proklouzl Lucian se skloněnou hlavou jako lasička kolem nich, aniž by se na Lilith podíval. Zřejmě při svém úprku ani moc nepočítal s tím, že nebude za svoji drzost zabit; vždyť se opovážil napadnout paní! Když se mu však podařilo bez zranění překročit práh, pelášil odtud, až se mu za patami prášilo.

Lilith zavřela dveře a obrátila se k Pavlu Stancuovi.

"Měl jsi pravdu; ještě nikdy jsem v této vesnici nebyla," řekla tvrdě. "Přicházím od jiného klanu a jdu k tvým pánům. A podám jim zprávu, že věrně plníš jejich příkazy." Spokojeně uviděla, jak se na jeho tváři rozhostila úleva. Ale tolik cukru mu zase dopřát nemínila. "Ale taky očekávám bezvýhradnou poslušnost vůči mně," pokračovala. Sklonil hlavu ještě hlouběji.

"Všechno, co poručíš," zamumlal.

"Tak mi ukaž cestu ke klanu," vyzvala ho Lilith.

Nebyla to jen pevnost v přeneseném slova smyslu; byl to skutečný hrad. Lilith ve sněhové vánici sotva dokázala

rozeznat jeho mohutné zdi. V neposlední řadě i proto, že zdivo téměř splývalo se strmou skálou, na jehož vrcholku se hrad tyčil.

"Tohle je to místo," řekl pop roztřeseným hlasem. Obláček husté páry mu vycházel z úst a srážel se v námrazu na jeho plnovousu. Očividně mu bylo zima a přešlapoval z nohy na nohu.

"Dobrá," odpověděla Lilith a přísně se na kněze zadívala. "Nyní jdi nazpět do vesnice, dokud tě nebudeme znovu potřebovat."

Vděčně a s mnoha hlubokými poklonami couval pop nazpět, pak se obrátil a na svůj věk až s nevídanou čiperností uháněl odsud. Jako by mu strach propůjčil křídla.

Nyní se Lilith vrátila zpět ke svému plánu. Znovu se obrátila ke špičaté skále.

Sídlo upírského klanu bylo vybráno skvěle. Skála čněla do výšky dobrých čtyřiceti metrů a neexistovala žádná možnost vyšplhat na ni bez cizí pomoci. Kdo se chtěl na hrad dostat, musel mít křídla.

Pro Lilith žádný problém.

Symbiont se rutinně stáhl, zatímco provedla proměnu v netopýra. Jen váleček na jejím krku zůstal nezměněný. Na kožnatých křídlech se pak Lilith vznesla do noční vánice.

Jakkoli to bylo nepravděpodobné, musela počítat se strážemi. Podle toho nejprve opatrně obletěla skálu ve výši cimbuří. Pak si našla na stěně několik centimetrů měřící výčnělek, kde se spustila a proměnila se zpět, přičemž přikázala symbiontu, aby na sebe vzal podobu už známé černé kombinézy. Přitisknutá těsně k drsné skále, naslouchala podezřelým zvukům.

A skutečně zaslechl její jemný sluch, stejně jako všechny její smysly mnohem lépe vyvinutý než smysly smrtelníků, za stěnou kroky dvou mužů. Lilith se pokusila zachytit útržky jejich řeči, které k ní doléhaly.

"...brzy zpět... Potom můžeme... skoncovat," řekl jeden hlas a druhý na to: "...si... pak... užijem..." Pak zaskřípaly jakési dveře a rozhovor se prudce přerušil.

Lilith pomalu vyšplhala po zbytku zdiva a vylezla na cimbuří.

Před ní se nacházela za úzkým obranným náspem další zeď, ve které byla dvě vypouklá skleněná okna. Zřejmě už byla u obytných částí hradu. Vzhledem ke stísněnému prostoru na této špičaté skále - nanejvýš tak dvaceti metrům v průměru - tu nebylo žádné nádvoří.

Lilith tiše jako stín přelezla cimbuří a přikrčila se pod jedním z oken. Jasně cítila přítomnost upírů. Obyvatelé hradu však ji cítit nemohli, protože tu byla spousta upírů. A upíři sice vycítí přítomnost jedince svého druhu, nikoli však jeho totožnost. Proto se jeden v davu ztratí.

Asi dvě minuty zůstala Lilith na svém místě, potom se v předklonu připlížila ke dveřím, za kterými předtím zmizeli ti dva upíři. Bylo sice riskantní otevřít je, ale současně nezbytné, pokud se chtěla dostat dovnitř do hradu.

Nedala pantům vůbec příležitost, aby ji prozradily, neboť je opatrně otevírala milimetr po milimetru, a právě jen natolik, kolik bylo nezbytně nutné, aby se protáhla dovnitř.

Před ní se objevila temná, asi šest metrů dlouhá chodba. Páchlo to tu zatuchlinou a spáleným lojem. Z chodby vedly další čtvery dveře, na konci pak ústila v úzké točité schodiště, vedoucí dolů.

Dveře byly jednoznačně větší riziko, proto se Lilith rozhodla vydat se dolů po schodech.

Zastavovala se a pozorně naslouchala téměř po každém dalším kroku, až se nakonec dostala k dalším dveřím u paty schodiště a těmi do další chodby, ze které opět vedly čtvery dveře. U prvních z nich se zastavila a přiložila ucho na rozpraskané dřevo. Za dveřmi bylo absolutní ticho.

Lilith stiskla kliku. Dveře nebyly zamčené.

Slabé světlo padalo jediným oknem do místnosti. Lilith se bezděky musela usmát. Byla to ironie nebo bizarní žert zdejšího klanu, že okénko bylo právě ve tvaru kříže? Nu, pokud ho neposvětil kněz...

Místnost byla plná sudů, beden a spousty neforemných železných trubek. Lilith s úžasem poznala, že to poslední jsou starodávné houfnice. V sudech pak byl střelný prach. A když nadzvedla ztrouchnivělé víko jedné bedny, uviděla pod ním těžké železné koule, velké jako pěst. Dělové koule!

Dostala se tedy do zbrojnice - zcela zjevně k již dávno nepoužívaným památkám na dřívějšího pána hradu, neboť všude byla spousta prachu a prastarých, právě tak zaprášených pavučin.

Lilith vyšla z místnosti a zkusila další dveře.

Ty byly zavřené.

Avšak zatímco se ještě pokoušela stisknout kliku, zaslechla z protější komory bolestné sténání. Jediným skokem byla na druhé straně chodby a přiložila ucho na dveře.

Sténání neustávalo - a jako by pocházelo z ženského hrdla! Mísilo se s jakýmsi tlumeným hlasem.

"Tak pojď už, buď zticha!" sykl muž, kterého Lilith slyšela už nahoře na ochozu. Z jehož řeči předtím zaslechla: "...si... pak... užijem..."

Užijem? Bolestivé sípání ženy svědčilo o něčem jiném!

Nebyl to snad dokonce Feein hlas?

Lilith položila dlaň na železnou kliku - a zaváhala. Co udělá, až vstoupí do místnosti? Bude mít dost času, aby upíra ztloukla do bezvědomí? A co když si "užívá" nikoli s Fee, nýbrž s nějakou svojí družkou nebo lidskou obětí, která pak křikem zburcuje celý hrad?

Jenže takovéto přemýšlení není nic platné. Musí to risknout.

Zámek povolil s lehkým cvaknutím, které však Lilithiným uším znělo jako zahřmění. Současně ale uslyšela výrazněji hlasy obou osob uvnitř. Lilith opatrně zatlačila do dveří a vklouzla dovnitř.

Také v této místnosti bylo jen jedno okno - tentokrát čtvercové, kterým vnikalo dovnitř kalné světlo. Dostatečné na to, aby Lilith díky svým bystrým upírským smyslům dokázala jasně rozeznat každou jednotlivost.

Jakýsi velký, svalnatý muž napolo ležel se spuštěnými kalhotami na ženě, která se svíjela pod ním. Byl ke dveřím obrácen zády, takže se Lilith mohla odvážit dalšího kroku, aniž by ji uviděl.

Cíl upírova úsilí byl zjevný; pokoušel se vniknout do své oběti, která se mu sice zoufale, nicméně marně bránila. Nyní vystrčila zpod jeho těla paže... a Lilith uviděla široká netopýří křídla, které měla namísto rukou.

Byla to Fee!

Jediným dalším krokem překonala Lilith zbývající vzdálenost, zaklesla prsty obou rukou do sebe a vší silou jimi udeřila upíra do zátylku.

Neměl ani čas překvapením vykřiknout. Jeho tělo ochablo a spadlo na Fee.

Ale vtom se stalo něco, s čím Lilith nepočítala. Bleskurychle vyrostly z rukavic její kombinézy medůzovité výběžky a zabodly se upírovi do šíje. Symbiont dokončoval, co ona dokončit nechtěla!

"Ne!" vykřikla Lilith a v poslední chvíli ztlumila hlas. "Nedělej to!" Marně se však pokoušela vytrhnout ze svého protivníka průhledná vlákna, kterými už proudila černá upírova krev do symbiontu. Jednoduše se natahovaly, ale nepustily se.

A pak se to stalo.

V okamžiku smrti se upír vzepjal.

A vydal smrtelný impuls.

Také Lilith ho ucítila; jako krátké, prudké píchnutí v hlavě, zjevující ve zlomku vteřiny smrt nějakého upíra. Impuls, který museli určitě zachytit i další členové klanu...

Jediným trhnutím shodila Lilith nehybné tělo z Fee. Vlákna se stáhla nazpět, symbiont byl nasycen.

"Fee! To jsem já, Lilith! Pojď rychle, musíme..."

Avšak zarazila se uprostřed pohybu, kterým chtěla Fee zvednout.

Z její špinavé tváře na ni hleděly dvě prázdné oči. Fee se blbě šklebila.

"Ahoj!" zvolala vesele. "Budem si... hrát?"

Lilith jako omráčená hleděla na upírčino nahé tělo, které se před ní toporně vztyčilo a napřahovalo k ní své znetvořené paže. Tělo, které bylo jen prázdná schránka.

Fee připravili o rozum!

Upírka s netopýřími křídly se posadila a počala svými plnými prsy pohupovat sem a tam. Její kdysi dlouhé, blonďaté vlasy byly teď ostříhané a zplstnatělé. Ze rtů se jí dralo debilní chichotání. "Hrát," blábolila. "Pojď si hrát."

Lilith stále ještě stála bez pohnutí, když vtom se za ní rozletěly dveře a dovnitř vrazili tři nebo čtyři muži. Lilith je viděla přes závoj slz, které jí do očí hnala lidská část její osobnosti.

Měla štěstí, že upíři s ní nepočítali - alespoň ne jako s rovným protivníkem. Zřejmě se domnívali, že se Fee nějak podařilo násilníka smrtelně zranit, spíš náhodou než úmyslně. Později by Lilith nedokázala říct, jak dlouho takto stála proti té smečce. Připadalo jí to jako celá věčnost, ale ve skutečnosti to asi byl jen zlomek vteřiny.

Než stačili upíři pochopit, co se děje, vrhla se Lilith mezi ně - a proklouzla mezerou mezi jejich mohutnými, hromotluckými těly. Ve skoku se jí ještě podařilo chytit dveře a zabouchnout je za sebou.

Ale nebyl tu žádný klíč, kterým by mohla dveře zamknout. Takže víc než menší náskok stejně nezískala.

Lilith se hnala chodbou zpátky a pak po schodech nahoru. A zatímco ještě běžela po schodech, zaslechla nahoře hlasité volání. Ti čtyři muži jistě nebyli jediní, kteří zaslechli smrtelný impuls!

S těžkým oddechováním doběhla lilith k výklenku na odpočívadle schodiště, kde se nacházely taky jakési dveře. Zeshora už zaslechla na schodech dupot. Neměla na vybranou.

Otevřela dveře, vklouzla dovnitř a zavřela, navzdory chvatu co možná nejtišeji. Ale než se obrátila, aby se podívala, kam to vlastně vešla, uslyšela na schodech kroky několika osob.

A v tu samou chvíli zaslechla za zády sténání.

Lilith se prudce otočila. Místnost bez okna, měřící asi osm krát deset metrů, byla osvětlená jedinou pochodní. Její světlo se odráželo od nástrojů, které byly všude kolem a vypadaly značně bizarně. Některé vypadaly skoro jako kusy nábytku, měly však navíc železná pouta, nebo otáčecí kola či ostré železné hroty. Jiné zase připomínaly sarkofágy nebo lešení. Od stropu visely dolů těžké řetězy; některé končily v nádobách, jejichž obsah se červeně leskl.

Lilithiny smysly mnohonásobně zesílily neklidné míhavé světlo; rozeznávala dokonce každou podrobnost ze zde nahromaděných věcí.

A taky dvě nahá útlounká těla téměř na opačném konci místnosti, která byla za ruce a za nohy připoutána k jakémusi zařízení, jehož funkci Lilith nechápala - a ani chápat nechtěla.

Její zděšení ještě narostlo, když se k oběma mladým ženám přiblížila.

Byly to bezpochyby ženy lidské. Jejich rudá krev, kanoucí na podlahu či do připravených nádob, to dokazovala. Jistě byly z vesnice.

Obě byly ve značně zubožením stavu, avšak naživu. Když si všimly Lilithiných kroků, lekly se a začaly naříkat. Jedna z dívek zvedla hlavu. Strašlivá rána se jí táhla přes čelo a zalévala její původně hezký obličej i dlouhé vlasy, sahající až do pasu, krví. Její pohled Lilith nezapomene snad nikdy do konce života.

"Nebojte se," řekla se staženým hrdlem. Mluvilo se jí těžko. "Nic vám neudělám."

V ženiných očích se zatřpytil nedefinovatelný výraz. Naděje to nebyla. Tu ty nešťastnice ztratily už dávno. Avšak otevřela ústa.

"Vodu," vydechla.

Lilith se rozhlížela kolem, ale nikde neviděla žádnou nádobu s vodou. Všude byla jen samá krev. Krev a bolest bez konce.

Opatrně se pokusila zbavit první dívku pout. Přitom jí však musel ústa zacpat zakrvácenou hadrou; její bolestné výkřiky by jinak upozornily upíry.

Situace byla beztak víc než ožehavá. Každou chvíli se mohly otevřít dveře a její pronásledovatelé mohli vtrhnout dovnitř. Lilith se proto snažila pospíšit si.

Konečně se jí to podařilo a obrátila se k druhé dívce. Uvolnila jí nohy a právě se věnovala pravému zápěstí, když vtom ji napadlo něco, na co předtím ve spěchu zapomněla.

Nedala jí roubík!

A přece dívka ani nehlesla.

Lilith znepokojeně obrátila hlavu a sáhla dívce na krční tepnu.

Žádný puls. Mladá žena byla mrtvá.

Lilith se právě chystala rezignovaně obrátit - když vtom náhle mrtvá otevřela oči!

S pronikavým výkřikem trhla levou rukou, kterou Lilith už z větší části odvázala. Provaz povolil úplně, ruka mrtvé se vymrštila a sevřela Lilith hrdlo.

Lilith se zapotácela nazpět a napůl táhla služebnou kreaturu, ve kterou se dívka proměnila, za sebou. Rukama se marně snažila rozevřít stisk škrtícího sváru - marně.

A nadále se rozléhal ten pronikavý, děsivý řev. Poplašný signál, který muselo být slyšet na míle daleko.

Lilith neměla na vybranou. Přiskočila k mrtvé, uchopila její hlavu oběma rukama a s prudkým trhnutí jí otočila.

Vaz praskl. Tělo služebné kreatury ochablo. Řev ustal.

Pozdě. Do kvílení druhého, dosud živého děvčete zaslechla Lilith rychlé kroky na schodech.

Byla v pasti.

A přece se cosi v ní zdráhalo vzdát se. Snad jen pouhá představa, že by těm bestiím mohla do rukou padnout živá, poté co poznala, jakých ukrutností je tento prokletý klan schopen.

Schovala se za jedním vzpřímeně stojícím sarkofágem, jehož vnitřek byl plný ostrých hrotů. Odsud pak pozorovala, jak upíři opatrně, krok za krokem vstupují do místnosti. Bylo jich pět nebo šest a postupovali v široké rojnici směrem k ní. Nebylo možné, aby je všechny přemohla, či mezi nimi proklouzla.

A však vtom jí přišla pomoc z naprosto nečekané strany.

Ona dívka, kterou odvázala od mučidel, se najednou odrazila a udělala několik nejistých kroků směrem do místnosti. Lilith netušila, jaká síla drží umírající na nohou, ale poznala svoji šanci. Pozornost upírů byla dívkou na okamžik rozptýlena.

Lilith vyskočila na jakýsi podivný stůl, odrazila se a proletěla nad řadou upírů. A než se krvežíznivá vzpamatovali, dostala se ke dveřím a vyřítila se ven.

Schody před ní a rozevlátý plášť na okraji jejího zorného pole byly poslední, co si ještě uvědomila.

Potom ji cosi surově udeřilo do týla, srazilo ji na schody a okamžitě ji zbavilo vědomí...

Probudila ji prudká bolest v obličeji. Když otevřela oči, udeřil jí hřbet nějaké ruky naplocho ještě přes druhou tvář a srazil Lilith hlavu stranou.

"Řekni nám, kdo jsi!" sykl obličej přímo před ní.

"Zabila jsi Jurica!" ozval se jiný hlas mimo její zorné pole. "Proč porušuješ Kodex? A jak jsi to udělala?"

"Odpověz!" zařvala tlama před ní. Jakási ruka ji surově chňapla za dlouhé, černé vlasy a strhla jí hlavu do týla.

Lilith se pokoušela přijít úplně k sobě. Uvědomovala si, že stojí vzpřímeně, ale s roztaženýma rukama i nohama. Potom ucítila na zápěstích pouta. Připoutali ji tedy k něčemu, že její tělo tvořilo veliké X.

Mrkáním zahnala mlhu, která se jí prohánělo před očima, a udělala si první dojem o místnosti, ve které se nacházela. Byl to velký sál, vysoký dobrých patnáct metrů s vybledlými prapory a čadivě hořícími pochodněmi na stěnách, s dlouhým dřevěným stolem a spoustou židlí a s otevřeným krbem na čelní straně. Obrovský lustr, pokrytý silnou vrstvou vosku, visel na laně od stropu. Jakýmsi bizarním způsobem Lilith připomínal tento sál salon v domě Roberta Cravena. Jen onen přepych chyběl. A taky společnost byla nepoměrně horší.

Kostnatá ruka jí sevřela bradu. Do tváře ji udeřil hnilobný zápach.

"Ty nechceš odpovídat?" vyprskl její mučitel. "Ty budeš odpovídat! Janoci!"

Obličej zmizel; objevil se však jiný. Lilith ani nepovažovala za možné, že by mohl být ještě horší co do ošklivosti a brutality.

Ale nejhorší bylo, že mu kolem špinavého krku viselo něco, co patřilo původně Lilith: malý kovový váleček. Strnula. Snad ten upír nespustil mechanismus!

"Co... jste udělali... s Fee?" vydralo se jí ze zkrvácených rtů.

"To je tvoje kamarádka?" zeptal se upír jménem Janoc posměšně.

"Co jste... vy bastardi... s ní udělali?"

Janoc se ušklíbl a odhalil přitom bílé špičáky, zřejmě jediné udržované místo z celého těla. "Poskytla nám spoustu potěšení," zaševelil. "Samozřejmě, až jsme zlomili její odpor. Stejně jako to uděláme tobě."

Ustoupil krok stranou a uvolnil jí pohled na Fee. Seděla proti Lilith na plyšem potažené židli, zvedala a spouštěla svá neužitečná křídla a blaženě se usmívala. Jeden z upírů si stoupl za její židli a pevně sevřel Fee jedno ňadro. Fee vzhlédla k němu a olízla si rty.

Lilith s odporem zavřela oči. Co tohle bylo za bestie? Dokonce i upíři mají jakousi morálku, která je odlišuje od zvířat. Avšak tyhlety stvůry neuznávaly žádné měřítko hodnot.

Lilith znovu oči otevřela, když ucítila jakousi pracku taky na svých prsou. Janoc ji za ně chytil a surově stiskl.

"A teď nám budeš odpovídat," zasyčel. "Nebo bude tato noc pro tebe moc a moc dlouhá. Mám tu..."

Zmlkl a hleděl na Lilithina ňadra. Cítila, jak se snaží ruku odtrhnout - ale nemohl.

"Co to k čertu..." Janoc od ní couvl, ale jeho ruka zůstala, kde byla.

"Co se stalo?" zeptal se první upír, přistoupil blíž a taky Feein mučitel nechal svoji oběť a obešel její židli.

A v tom okamžiku Janoc bolestné vykřikl. Současně Lilith ucítila, jak se její kombinéza stahuje a vytváří jediné dlouhé chapadlo. To udeřilo prvního upíra přímo uprostřed hrudi a přitáhlo ho blíž.

Nyní už Janoc řval. Celá jeho paže byla zalita leskle černou substancí symbiontu. "Josuahu, pomoz mi!" řval, ale upír, který se věnoval Fee, naopak ustupoval. Ve tváři se mu zračil naprostý úžas.

Mezitím se symbiont podsunul mezi Lilithinu kůži a pouta a roztrhal všechny čtyři najednou. V jediném okamžiku byla Lilith volná. Nebo by víceméně byla, kdyby nebyla svojí kombinézou připoutána k Janocovi a druhému upírovi. Avšak jejich řev vzápětí zmlkl. Symbiont se stáhl nazpět.

Těžké dveře se zabouchly. Když se Lilith ohlédla, byl třetí upír pryč. Slyšela ho dupat venku na chodbě. Jistě běžel pro posily.

Stále ještě se značně ztuhlými údy se Lilith předklonila, stáhla Janocovi přívěsek z krku a znovu jej vzala k sobě. Potom se belhala k Fee, která celé dění sledovala s tupým výrazem ve tváři.

Chtěla ještě jednou zkusit navázat kontakt, třebaže v podstatě věděla, že to nemá smysl.

"Fee, poznáváš mě?" zeptala se na léhavě a uplatnila přitom i své hypnotické schopnosti v neurčité naději, že s jejich pomocí dokáže naplnit Feinu duchovní prázdnotu. "Fee, vzpomeň si! To jsem já, Lilith!"

A přece žádná reakce, jen letmý úsměv.

Zvedla Fee ze židle. Ale jak, k čertu, upírku odtud dostane? I kdyby byla Fee zdravá, bylo by to těžké.

Nejprve se tu musí zabarikádovat! Lilith nechala Fee stát a rozběhla se k jediným dveřím do sálu. Daly se zajistit těžkou dřevěnou fošnou, která byla nyní zvednutá. Lilith ji sklopila. Horní vrstva dřeva se jí drolila pod prsty; závora byla ztrouchnivělá. Dlouho náporu neodolá.

Lilith se rozhlédla. Jedinou zbývající únikovou cestou bylo velké okno, umělecky sestavené z různobarevného skla. Skládalo se ze dvou dvojitých dílů o výšce muže, jež byly uprostřed rozděleny kolmým trámkem. Lilith uchopila židli a udeřila s ní do okna. Střepy se vysypaly a dovnitř vnikl vír sněhových vloček. Venku stále ještě zuřila vánice, ba zdálo se, že ještě zesílila.

Nyní Fee. Lilith pohledem hledala upírku a našla ji pod stolem. Klekla si a sáhla po Fee, ale ta před ní couvla a pronikavě se zasmála. "Chyť si mě!" křikla rozpustile.

Lilith stůl převrátila, aby zkrátila hru, uchopila Fee za nohy a prostě upírku vyvlekla.

Rány na dveře přiměly Lilith obrátit se. Přes masivní dřevo bylo slyšet vzrušené hlasy. Pak se ozvala další rána. Dveře se zatřásly.

Lilith dovlekla vzpírající se Fee k rozbitému oknu. Ledový vítr vrazil dovnitř a Lilith se zachvěla; na rozdíl od Fee, která jako by chlad vůbec necítila. Fascinovaně pozorovala sněhové vločky a pak je začala chytat.

Lilith pohlédla dolů. Vrcholky vysokých jedlí kolem strmé skály bylo ve tmě a sněhové vánici sotva vidět. Dolů to bylo alespoň čtyřicet metrů.

Jako netopýr by neměla problém. Ale Feina křídla se nedala použít; byla příliš těžká, než aby unesla lidské tělo. Lilith tedy nezbylo nic jiného, než sešplhat.

Pohled jí padl na lustr - a na lano, na kterém byl zavěšen. Probíhalo kruhem u stropu až k boční stěně, kde bylo přivázáno ke dvěma hákům. Takto se mohl lustr spouštět na podlahu, aby se daly zapálit svíčky.

Zatímco Lilith odmotávala lano, začaly dveře praskat. Za nimi se ozval radostný, mnohohlasý výkřik. Příští náraz uvolnil jedno z kování na dveřích, které zařinčelo na podlaze.

Zbývalo jim jen několik vteřin.

Pak sjel lustr prudce dolů a rozlomil masivní stůl na dva kusy. Lilith vytrhla jednu pochodeň z držáku a přepálila lano u samého lustru. Připadalo jí to jako celá věčnost, než se plamen zahryzl do lana natolik, že zbytek dokázala přetrhnout.

Dveře se prolomily. Kůl, který upíři použili jako beranidlo, je prorazil a uvízl v nich. Tohle krvežíznivce ještě na chvíli zdrží.

Lilith se rozběhla nazpět k oknu s pochodní v ruce. Naštěstí byla Fee natolik zaujata vločkami, že byla stále tam, kam ji předtím postavila. Protestovala, když jí Lilith ovinula provaz kolem pasu a udělala uzel.

Zato balancování na okenním parapetu se jí zřejmě líbilo. Lilith se nemusela ani nijak moc snažit, aby přiměla Fee vylézt na úzkou římsu. Nyní zbývalo ještě nějak lano zajistit, aby mohla lépe kontrolovat Feino spouštění.

Pochodní Lilith udeřila do druhé okenní tabule a omotala lano kolem středového trámu.

Řinčení skla téměř přehlušilo praskání dveří, jejichž levá polovina se konečně vyrvala z pantů a zřítila se dovnitř do sálu. Za ní se hrnula těla upírů. Když se Lilith obrátila, hleděla do nenávistí zkřivených tváří přišer.

Přesila byla drtivá; za dveřmi se musel nacházet celý zbytek klanu. Lilith naprosto nepočítala s tím, že by mohla přemoci celý ten zástup. Namísto toho se znovu otočila k Fee - a strčila do ní.

Bezmocně mávajíc křídly, zřítila se upírka z rozbitého okna do tmy. Lano se prudce napjalo; Lilith se musela zapřít, aby ho udržela. Rychle ho nechávala prokluzovat mezi prsty.

Upíři ji už dávno zahlédli a hnali se k ní. Ještě se mezi nimi nacházela celá rozloha sálu, ale vzdálenost se rychle zkracovala.

Jednou rukou držela Lilith lano, druhou zvedla ze země pochodeň. Když k ní dorazil první krvežíznivec, urostlý chlap

s takřka aristokratickými rysy, udeřila ho smolou napuštěnou pochodní do tváře.

S pronikavým výkřikem upír uskočil nazpět, ale za ním se deroucí smečka se nedala tak snadno zastavit.

Lilith zbývala jediná cesta.

Vyskočila na římsu, odrazila prskající pochodní i druhého útočníka - a pak skočila.

Její pád trval asi pět metrů. Pak byla Lilith prudkým trhnutím obrácena a narazila do vnější stěny hradu. Ale dál pevně svírala lano, na kterém držela Fee i sebe, třebaže se jí bolestivě zařezávalo do dlaně, zatímco se sesouvala ještě níž. Na okamžik jí hrozilo, že se jí zatmí před očima, avšak bolest jí zase vytrhla ze spárů mdloby.

Když se jí před očima vyjasnilo, uviděla přímo před sebou pestrobarevné sklo. Okno. Ve tvaru kříže!

V jediném okamžiku si vzpomněla i jednala. Lilith se rozpřáhla s pochodní, vrazila jí proti sklu a vhodila ji dovnitř. Dopadla dovnitř a jiskry od ní se rozletěly na všechny strany, zatímco se ještě kus kutálela po podlaze.

Lilith se zadívala nahoru, kde se upíři vykláněli z rozbitého okna a fascinovaně sledovali, jak se zoufale snaží udržet na zdi. Zatím ještě žádného z nich nenapadlo, že by ji mohli pronásledovat v netopýří podobě.

Potom se podívala dolů. Stále byla ještě takových třicet metrů nad zemí, zatímco Fee byla značně níž. S trochou štěstí by mohla pád přečkat bez zranění.

Lilith pustila lano a současně se odrazila od stěny. Ještě během skoku provedla proměnu. Shora se ozval zuřivý řev z více než tuctu hrdel a nato obrovská exploze, když vzplanul střelný prach ve zbrojnici.

Lilith ucítila tlakovou vlnu, která se zmocnila jejího netopýřího tělíčka a bezmocně se zamotala ve vzdušném víru. Oslněna prudkým záblesk výbuchu a ohlušena příšernou ranou, se vletu zakymácela, otřela se o několik jehličnatých větví a nakonec dopadla do sněhové závěje.

Všude kolem ní pršely kusy zdiva. Těsně vedle ní dopadla do sněhu utržená paže a zbarvila jej černou krví. Potom Lilith konečně ztratila vědomí.

Nevěděla, jak dlouho byla v bezvědomí. Když Lilith přišla opět k sobě, spočívala její hlava - její lidská hlava - napůl pod sněhem. Celé tělo ji bolelo, jako by s ní nějaký rozladěný obr celé hodiny tloukl o zeď.

Nicméně žádné těžké zranění neutrpěla a povrchová zranění se jí už začala s neskutečnou rychlostí hojit.

Se sténáním se zvedla ze sněhové závěje, do které zapadla a pohlédla nahoru k upírskému hradu.

Sněhová vánice už téměř ustala; jen jednotlivé bílé vločky ještě tančily mrazivým nočním vzduchem. Příkrov z mračen se roztrhl a úplněk ozářil obraz zkázy.

Kde se předtím tyčily obrovské temné zdi hradu, tam se nyní rýsovaly proti hvězdné obloze jen rozervané, doutnající trosky. Sotvaže zůstal kámen na kameni.

Lilith s úlevou padla nazpět do prachového sněhu - a vzápětí se opět polekala, když si vzpomněla na Fee.

Namáhavě se zvedla. Rameno ji silně bolelo, široká, temně rudá stopa, táhnoucí se po celé paži, prozrazovala, že na něm musí mít zřejmě širokou tržnou ránu. Což dosvědčoval i ojíněný okraj rány.

Lilith se rozhlédla kolem. Fee nikde.

Dopotácela se blíž ke skále. Lano, na kterém upírku spouštěla, zde leželo. A otisk ve sněhu svědčil o tělu s velkými netopýřími křídly, jež tu přistálo. Lilith viděla také stopy krve, ale ne tolik, aby si musela dělat starosti. Feeiny samohojící schopnosti jsou jistě ještě lepší než její vlastní.

Poručila symbiontu, ať znovu na sebe vezme podobu kožichu, a vydala se po kličkující, bezcílně sem a tam se táhnoucí stopě. Vedla k blízkému okraji lesa.

Tam taky Fee našla. Upírka seděla opřená zády o mohutný strom a svými křídly plácala ze sněhu neforemný hrad. Když si všimla Lilith, zvedla oči a zasmála se. Znělo to tak vesele a bezstarostně, až Lilith přeběhl mráz po zádech.

Beze slova, se rty sevřenými do tenké čárky, zvedla slabomyslnou a vlekla ji za sebou směrem k blízké vesnici.

Doutnající zbytky upírské pevnosti nechaly za zády. Bizarní památník pomíjivosti všeho života - i toho, jenž vzchází ze zlého semene.

Stejně jako při jejím prvním příchodu ležela Racasdia před Lilith jako po vymření. Ale tentokrát to byl jiný klid. Jako by celá vesnice zadržela dech, či dokonce zkameněla.

Potom našli ve sněhu první nehybné tělo.

Nejprve si myslela, že ten muž v kožichu je mrtev, ale když ho obrátila na záda, uviděla drobný obláček páry, který mu stoupal do nosu, nežli jej rozfoukal lehký noční vítr. Muž byl v bezvědomí. Avšak kdyby tady zůstal ležet dál, zmrzl by.

Lilith si ho přehodila přes rameno. Potom musela běžet kus zpátky, aby chytila Fee, která s hlavou zvrácenou dozadu nadšeně tančila ve sněhu. Chytila ji za paži, ignorovala její vztekání a táhla ji za sebou k nízkým chaloupkám, ve kterých se ani nesvítilo.

Na kraji návsi leželo další tělo. Zase muž a zase v bezvědomí. I přes svoji upírskou sílu Lilith zasténala pod tou tíhou, když si ho naložila na druhé rameno.

Také fara tonula ve tmě. Lilith se nezdržovala klepáním, nýbrž prostě dveře vykopla. Vpotácela se do světnice a položila oba bezvládné na širokou pohovku. Jeden z nich zabručel cosi nesrozumitelného. Zdálo se, že postupně přichází k sobě.

Dveře vedlejšího pokoje se otevřely. Pop v zalátaném županu stál na prahu a v ruce držel svícen.

"Co k..."

Zbytek věty polkl, když uviděl Fee. Málem mu i svícen vypadl z ruky. Nahá upírka s netopýřími křídly jistě neskýtala pohled, se kterým se člověk setkává každý den.

Lilith chtěla právě Pavlu Standovi přikázat, aby přinesl Fee nějakou deku, když tu se jeden muž na pohovce pohnul.

"Co se to, u všech svatých, stalo?" vydralo se mu z promodralých rtů.

U všech svatých?

Lilith si klekla k němu.

"Na co si vzpomínáte?" zeptala se ho rumunsky.

Muž na ni nechápavě mžoural. Potom obrátil pohled k popovi a znovu k Lilith. Nakonec se rozhodl odpovědět.

"Ne... nemohu... si vzpomenout," šeptal. "Měl jsem... nějaký... sen." Zaváhal a zdálo se, že se snaží něco si vybavit. "Musel to být sen." Rychle se pokřižoval. "Upíři přepadli vesnici a kousli mě do krku. A já jsem jimmusel sloužit... v tom snu," dodal ještě jednou pro jistotu. Podíval se na popa. "Že to byl sen, Pavle, že? Strašlivá noční můra!"

Lilith zachytila jeho pohled, ve kterém to začínalo podezřele jiskřit. "Jistěže to byl sen," řekla klidným, hypnotickým hlasem. "Ale už ses z něho probudil. Všechno je v pořádku. Teď spi, to ti udělá dobře."

Muž okamžitě klesl zpět a ve vteřině usnul.

Lilith pochopila. Proto tedy ta mdloba.

Nyní když byli upíři zničeni, spadlo i jejich kouzlo z obyvatel vesnice. Jejich páni už neexistovali; tím pádem ani žádné rozkazy, kterým by museli otročit. A protože je upíři nezabili, pouze z nich pili, mohli nyní zase vést normální život.

Až do smrti...

Lilith se zvedla a obrátila se k popovi, jenž mlčky stál a zmateně hleděl na ni.

"Upírský klan měl nad vámi vládu," vysvětlovala mu. "Zničila jsem ty upíry. Nyní jste zase volní."

Zdálo se, že pop nic nechápe. "Tys je... zničila?" zeptal se. Hlas se mu třásl.

Lilith mu položila ruku na rameno.

"Nemusíš už mít strach," ujistila ho. "Všechno ti vysvětlím. Ale nejprve, " ukázala na Fee, která si dřepla před žhnoucími poleny v krbu a s otevřenými ústy pozorovala žhavé uhlíky, "se musíš ujmout tady této ubožačky." Rozhodla se, že v tomto případě bude polopravda lepší pravda celá.

"Není to upírka, nýbrž oběť toho klanu," pokračovala. "Dělali na ní pokusy a připravili ji o rozum. Přines jí deku a postarej se o ni. Mám venku ještě nějakou práci."

A zatímco se Stancu sklonil nad Fee, Lilith se obrátila a vyšla zase ven. S úlevou si všimla, že se nyní svítilo ještě ve dvou nebo třech dalších domech. Lidé pomalu přicházeli k sobě.

Lilith došla doprostřed návsi. Zde sundala z krku koženou šňůrku s válcovitým předmětem. Při pozornější prohlídce se dalo uvidět, že se skládá ze dvou do sebe vsazených částí. Lilith ho uchopila nastojato mezi palec a ukazováček a stiskla.

Nic se nestalo. Ale to ani nečekala. V tu chvíli se totiž mnoho mil odtud rozsvítil malý červený bod na jednom zaměřovacím přístroji.

Pokud všechno probíhá podle Cravenova plánu. Jinak by se dostala do potíží.

Lilith se otočila kolem vlastní osy a ještě jednou přezkoumala velikost návsi. To by mělo stačit. Položila kovový váleček do sněhu. Potom se vrátila zpět do fary.

Když vstoupila do světnice, naskytl se jí obraz pohody. Přijala to po všem tom nebezpečí a rozruchu s povděkem.

Oba muži spali na pohovce. Rudě žhnoucí světlo z krbu propůjčovalo místnosti útulnou atmosféru. Tlustý pop ve svém odrbaném županu k ní byl obrácen zády a starostlivě se nakláněl nad Fee. S tichým povzdechem zahnala Lilith myšlenky na klid a odpočinek a přistoupila ke Stancuovi.

"Jak se jí daří?" zeptala se tiše. "Můžete..."

Pop se obrátil. Na zlomek vteřiny pohlédla Lilith do jeho nenávistně sešklebené dravčí tváře, potom ji jeho pěst zasáhla do spánku a odmrštila stranou.

Lilith byla útokem dočista zaskočena. Hlavou narazila na kamenné obložení krbu. Před očima se ji roztančily hvězdičky, takže si na Okamžik myslela, že upadla rovnou do ohně.

Další úder, tentokrát nějakým železným předmětem, ji zasáhl do zraněného ramene, takže bolestně vykřikla. Svalila se na zem.

Pop stanul nad ní, pohrabáč, který držel v obou rukou, zvedl nad hlavu.

V poslední chvíli se Lilith odvalila stranou. Železná tyč zařinčela o kámen. Úlomky vystřelily do stran jako střepiny granátu.

Stancu zařval a zvedl pohrabáč ještě jednou. Ale to už byla zase na tahu Lilith. Přitáhla si nohy k tělu a vymrštila je skoro kolmo vzhůru.

Pop, zasažen do podbřišku, vykřikl - tentokrát výrazně pronikavěji, zlomil se a zapotácel se nazpět. Pohrabáč mu vypadl z křečovitě strnulých prstů.

Jen zběžně Lilith zaznamenala, že Fee nadšeně vyjekla a zatleskala. Vzápětí stála poloupírka znovu na nohou a postavila se proti Stancuovi.

Nebylo toho už zapotřebí. Pop se zhroutil na podlahu; teď to byl jen kňučící a svíjející se lidský uzlíček, držící se oběma rukama za podbřišek. Ale proč ji napadl?

Na tuto otázku si vzápětí dala otázku sama.

Jakmile zavětřila.

Nablízku byl nějaký upír!

Sotvaže stačila pojmout tuto myšlenku, rozletělo se okno přímo před ní v myriády drobounkých třpytivých kousíčků. Dovnitř vletělo temné tělo, velké jako člověk, ale s širokými netopýřími křídly.

Že to je ve skutečnosti vlající plášť, poznala Lilith, až když do ní tělo vrazilo a strhlo ji s sebou. Zvířecí řev ji ohlušil, hnilobný zápach ochromil čich.

Před ní se objevila tvář jako ze zlého snu. Strašlivý škleb, v němž se lesklo syrové maso, visící v cárech z lící a brady, zatímco v pravém očním důlku zbylo namísto oka jen trochu krvavé hmoty. Sešklebená tvář, černá od smůly, místy zuhelnatělá. Jen s námahou dokázala Lilith v ní objevit původní aristokratický obličej, do kterého vrazila pochodeň.

"Týýýý..." zaskřehotal upír a ohnal se po ní. Jeho dlouhé drápy jí zanechaly ve tváři krvavé šrámy.

Vzápětí však Lilith překonala šok. Vzepřela se oběma rukama upírovi proti hrudi a odstrčila ho od sebe. Narazil do pohovky s oběma spícími muži a převrhl ji.

Lilith získala kratičkou oddechovou pauzu. S hlasitým supěním se zvedla a otřela si tvář. Temná krev jí ulpěla na hřbetě ruky.

Současně zaznamenala i aktivitu symbiontu. Přestal předstírat, že je kožich, a nabyl podoby zdánlivě roztrhaných šatů z kožených řemínků, což byla jedna z jeho nejoblíbenějších. Některé řemínky však nepřiléhaly těsně k tělu, nýbrž se rozčlenily a vytvořili tenká medúzí chapadla.

Když téměř došla k pohovce, objevila se nad jeho okrajem hlava upíra.

Bylo zjevné, že si je vědom nebezpečnosti symbiontu. Jedním skokem uskočil a vrhl se roztříštěným oknem ven. Lilith za ním.

Nebo alespoň chtěla. Ale Feein výkřik ji přiměl, aby se obrátila.

Popovy oči byly stejně tupé jako upírčiny. Držel v pravé ruce dlouhý zahnutý střep z okna, a to tak pevně, že mu krev stékala mezi prsty. Ale jako by to vůbec necítil.

Neřekl ani slovo, avšak způsob, jakým střep vrážel Fee do krku, byl dostatečně výmluvný.

"Tak to má být!" ozval se od okna nenávistný hlas. Temná silueta upíra se rýsovala proti bílému sněhu. Hleděl na Lilith. "Dovolila sis hodně, že ses opovážila tu bláznivou osvobodit," pokračoval. "A to vše jen proto, abys ji viděla zemřít."

"Ne!" Lilith udělala krok směrem k němu - a prudce se zarazila, když Fee znovu vykřikla. Střep jí vnikal do hrdla a mezi ňadra jí stékal proud krve.

"Nechám ji naživu, když se obětuješ místo ní," řekl upír za oknem.

Lilith se uštvaně zadívala na Fee a zase zpátky. Ani na vteřinu nepochybovala, že by je její protivník zabil obě. Milost nepatřila právě k upírskému repertoáru. Musela získat čas - a doufat ve svou šanci.

"Co mám dělat?" zeptala se, zdánlivě rezignovaně.

Upír se usmál. "To se tak jednoduše vzdáváš?" posmíval se. "To musí být pravé přátelství!"

"Co mám dělat?" opakovala Lilith podrážděně.

"No, nejprve odložíš tuhletu... věc!" žádal upír. "A hodíš ji do ohně!"

Lilith chtěla namítnout, že je nemožné tyto šaty odložit - ale věděla, že by jí to nevěřil. Dělala tedy, jako by se pomalu svlékala, doufajíc, že symbiont na hru přistoupí - alespoň do jisté míry.

Pomoz mi! myslela si intenzivně.

A pak se staly hned dvě věci najednou.

Uviděla, jak jedna z medúzovitých nitek nemíří už k oknu, nýbrž se po zemi plazí k Fee. A zvenku se ozval vzdálený hřmot a rychle sílil.

Také upír to zaslechl a zmateně se otočil. Tak mu v tu chvíli uniklo popovo zasténání.

Lilith s úlevou poznala, že cílem vlákna nebyla Fee, nýbrž Pavel Stancu. Výběžek šatů se vymrštil proti popovi a vnikl mu čelem do hlavy.

Lilith tuto proceduru znala. Symbiont takto převzal kontrolu i nad jejím tělem.

Nyní tedy ovládl popa. Stancu vytáhl střep z Feeina krku a odhodil ho stranou. Potom se trhavě zvedl a jako robot vyšel z místnosti. Medúzovitý výběžek se rychle vrátil k šatům.

Když se upír opět počal zabývat děním v místnosti, zjistil, že se karta obrátila. Ke hřmotu nad jeho hlavou se nyní připojil kužel oslnivého světla, který se na něho zaměřil a docela ho zmátl.

Lilith se jediným skokem ocitla u okna. Krátkým pohledem zaregistrovala vrtulník, který se vznášel nad návsí. Právě v pravý čas.

Byla už skoro u upíra, když vtom ji uviděl - a rozhodl se, že nezbývá než utéct.

Proměnil se. Ve zlomku vteřiny se jeho tělo zmenšilo a přeformovalo. Kožnaté letky zavířily ve vzduchu. Několikerým mávnutím unikl z dosahu nitek symbiontu.

Ale uniknout se mu nepodařilo.

Pilot helikoptéry si ho udržel v kuželu reflektoru. A nyní naklonil letoun.

Lilith odvrátila oči, když se ozval krátký trhavý zvuk, načež na ni dopadl déšť černé krve a kousků chlupaté kůže. Poslední vyděšené zavřeštění upírského netopýra doznělo. Bylo přehlušeno rachotem přistávajícího vrtulníku.

Padla Randolphovi kolem krku jako starému příteli. Pověděl jí, co už z jeho pouhé přítomnosti věděla: že plán Roberta Cravena fungoval. Randolph zcela regulérně přicestoval do Rumunska jako turista a najal si na letišti v Timisoaře helikoptéru. S ní pak zaujal výchozí pozici na lesní mýtině deset kilometrů severně od Racasdie a čekal, až Lilith aktivuje signalizátor.

Asi to pro ryšavého obra nebylo nikterak příjemné čekání; ještě teď se jeho mohutné tělo třáslo chladem a nevyspáním. Ale o tom neztratil ani slovo.

Upír, vyřízený při průletu kolem něho, byl poslední z celého místního klanu, který přežil zničení hradu. Lilith prověřila všechny obyvatele vesnice a ujistila se, že jsou všichni mimo vliv upírů.

Také pop, který jako několik dalších obyvatel byl do poslední chvíle pod vládou posledního upíra, byl po jeho smrti vysvobozen. Skoro si ani nepamatoval na to, co se tu přihodilo, a dobře tak. Lilith jemu a ostatním vysvětlila jen nejnutnější.

Mezi to patřilo také poznání života po životě. Protože všichni v sobě nesli upírskou nákazu, stali by se z nich po skončení života služebné kreatury, i když teď byli jejich "páni" zničeni. Pavel Stancu se zapřísahal, že od nynějška bude v Racasdii zavedena staronová tradice; tradice, která má ještě dnes oporu ve starých pověstech karpatských oblastí Rumunska: že musí být hned po smrti každý zemřelý obyvatel vesnice proboden kůlem - tak dlouho, dokud nevymře poslední generace se stopami po upírském kousnutí.

Randolph se postaral o Fee, které se mezitím už zase její zranění zahojilo, zatímco se Lilith loučila se Stancuem. Obr vzal s kamennou tváří na vědomí, co se upírce přihodilo. Nyní se na něho hloupě šklebila a pokoušela se mu olíznout tvář, zatímco ji zabalenou do deky nesl v náručí do helikoptéry.

Posadil ji na zadní sedadlo a pevně připoutal, což vzhledem k jejím neforemným netopýřím křídlům nebylo nikterak snadné. Potom se usadil na sedadle pilota a spustil turbinu.

Lilith podběhla pod pomalu se otáčejícími listy vrtule, nastoupila do kokpitu a zabouchla za sebou dveře. Randolph přidal plyn. Vrtule se roztočila rychleji a odhazovala sníh do všech stran. Celá vesnice se shromáždila na návsi a hleděla nyní za helikoptérou, která se majestátně zvedla do vzduchu a zamířila k severozápadu, zanechávajíc za sebou na východě rodící se červánky.

Ve tváři Roberta Cravena nebylo možno číst žádné pohnutí, když se dozvěděl o Feeině stavu. Avšak když se přiblížil ke slabomyslné a pomalu jí rukou přejel po tváři, zaleskla se mu v koutku oka slza.

Lilith kradmo pohlédla na Beth MacKinseyovou. Přítelkyně ji vzala stranou a pošeptala jí: "On je v pořádku, to mi věř. Tři dny jsem měla příležitost si ho pořádně vzít na mušku. Nechystal vůbec nic špatného; právě naopak."

Feeino chichotání opět odvedlo pozornost obou nerovných přítelkyň zpět k čaroději a upírce. Craven jí odhrnul z čela slepené vlasy. Fee ho fascinovaně sledovala, jak rukou zajíždí do kapsy u vesty a vytahuje z ní malý okrouhlý amulet. Když jí ho pak přitiskl na čelo, okamžitě zmlkla a velkýma očima se na něho zadívala.

Lilith a Beth přistoupily blíž. Cravenův obličej byl maximálně napjatý. Na jeho vrásčitém čele vyvstaly drobné kapičky potu. Oproti tomu Feeina tvář nabyla bezradného, nepřítomného výrazu. Široce otevřela ústa a tenký pramínek slin jí kanul na šaty, kterými Lilith provizorně zahalila její nahotu.

Konečně Craven odtrhl s těžkým výdechem amulet od Feeina čela. Byl tak vyčerpaný, že Randolph k němu musel přiskočit a podepřít ho.

"Její duch je narušen," vydechl čaroděj unaveně. "Ale hluboko v jejím nitru jsem vycítil ozvěnu jejího dřívějšího rozumu. Ne mnoho," usměrnil vzápětí sám sebe, "jen slabý odlesk vědomí." Schoval amulet ozdobený hvězdou zpátky do kapsy. "Nicméně - snad se mi podaří jej vyvolat."

"Myslíte - že se Fee může uzdravit?" zeptala se Lilith.

Craven zavrtěl hlavou. "Ne tak, aby byla jako dřív," odpověděl. "Musí začít úplně znovu. Ale tu slabomyslnost snad dokážu přemoci."

"A váš sen o nesmrtelnosti?" zeptala se Beth. Hlas se jí třásl soucitem. Lilith pocítila, jakou důvěru tato jindy tak chladnokrevná reportérka pojala během pár dní k tomuto muži.

Craven pokrčil rameny.

"Bylo by riskantní přijmout od ní její nákazu právě teď - když je v tomto stavu," odpověděl. "Jestli jí byla slabomyslnost přivozena magicky, mohlo by to tomu, koho by kousla, nějak uškodit." Jeho vyschlé tělo se napřímilo. "Pokud s tím souhlasíte," pokračoval, "ponechám si Fee u sebe. Slibuji, že učiním všechno možné, abych ji uzdravil."

Lilith přikývla. "To bude jistě nejlepší," řekla a pohlédla na Beth, která rovněž souhlasně přikývla.

Randolph přistoupil k Fee, která, stále ještě zmatená Cravenovým duchovním kontaktem, se na něho dívala se strachem.

"Pojďte." Randolph jí věcně položil svoji tlapu kolem ramen. "Ukážu vám váš pokoj. Tam se můžete osprchovat a odpočinout si."

Bylo sporné, jestli mu Fee rozuměla, ale jeho uklidňující hlas jí vykouzlil úsměv na tváři. "Hrát si?" řekla váhavě.

Randolph zavrtěl hlavou. "Odpočinout," opakoval. Lilith, Beth a Craven hleděli za ním, když odváděl do schodů štíhlou ženu s netopýřími křídly.

Craven zhluboka vydechl a obrátil se k oběma ženám.

"Děkuji vám z celého srdce," řekl Lilith a podal jí ruku. Jeho stisk byl navzdory jeho takřka biblickému stáří stále ještě pozoruhodně silný. "Třebaže jsou šance na její uzdravení malé - bez vás by nečekala Fee už vůbec žádná budoucnost. Prokázala jste jí a snad i mně neocenitelnou službu."

Přistoupil k mohutné dubové komodě, stojící u stěny salonu.

"Nechtěl bych, abyste to brala jako plat za vaši službu," řekl a vytáhl z jedné zásuvky velkou hnědou obálku. "Přijměte to jako mé upřímné poděkování." A s těmi slovy z ní vytáhl karmínově červenou knížečku a podal ji Lilith.

Byl to cestovní pas, který ji legitimoval jako britskou státní příslušníci. I s její fotografií.

"Jak...", chtěla se zeptat Lilith, ale Beth ji přerušila.

"Prolistovala jsem spoustu pořadačů s fotografiemi modelek," řekla. "Sice to nejsi ty - ale je ti po čertech podobná,

nemyslíš? Když se nemůžeš dát sama pořádně vyfotografovat, tak je tohle nejlepší řešení."
Craven jí podal obálku. "Uvnitř je vše potřebné pro cestu do Japonska. Kromě tohoto jsou tam ještě další dva pasy s falešnými jmény - pro případ nouze."
"Do Japonska?" opakovala Lilith a pohlédla na Beth. Ta pokrčila rameny.
"Proč ne?" zeptala se. "Zpátky do Sydney nemůžeme. Dlouho jsem o tom přemýšlela. A japonská mytologie a nátura mě vždycky fascinovaly. A kde se dá lépe ukrýt, než v jedné z největších světových metropolí?"
"V Tokiu?" odvodila si Lilith.
"Tam je teď vaše nové bydliště," řekl Robert Craven a koutky úst se mu roztáhly ve spokojený úsměv. "Dovolil jsem si najmout pro vás střešní byt ve stém patře budovy Šinrei. Ostatně Šinrei znamená útočiště. Přeji vám oběma, aby to jméno bylo oprávněné..."

EPILOG

Poslední paprsky večerního slunce pomalu klouzaly po zčernalých troskách a naplňovaly trhliny v nich černočernými stíny. Kouř byl už dávno odvát a jen zápach spáleného dřeva a masa ještě připomínal zničující explozi a nemrtvé, kteří nalezli svůj definitivní hrob pod metrákovými kameny.
Bylo ticho. Vítr utichl, také šumění borovic. Jako by i příroda zadržela dech.
Náhle však ticho narušilo zhroucení kusu trosek a následující pád velkého kamene, ležícího na šikmo položeném kamenném bloku. Následoval další kámen a pak se poněkud nadzvedl celý blok.
Pod ním se objevila útlá ruka. Hmatala po opoře a našla ji v jakési ohnuté, trčící železné trubce. Blok se odsunul ještě trochu víc stranou, pak konečně v oblaku prachu a s menší lavinou suti spadl a zpod něj vylezla štíhlá, nahá postava.
Zranění se mladé ženě během doby, co ležela pohřbená ve sluji pod troskami, zahojila. Jen rána na čele se ještě úplně nezahojila. V jejích očích nebyla ani stopa života.
Přesto odsunula stranou i poslední překážky a její dívčí tělo se pomalu napřímilo. Rudě žhnoucí slunce právě mizelo na horizontu za mořem stromů; jeho paprsky neměly už sílu, aby služebné kreatuře uškodily.
Mladá žena klouzala mrtvým pohledem po díle zkázy. Jako by naslouchala - ne však zvukům lesa, nýbrž vnitřnímu hlasu.
Ale nebyly tu žádné rozkazy, které by mohla následovat. Páni už neexistovali.
Zdálo se, jako by teprve teď vskutku procitla. Jako by si teprve nyní uvědomila svoji novou existenci. Vzpomínka na minulost v ní zůstala víceméně jen jako vzdálená ozvěna jejích myšlenek, které se točily kolem jiných věcí; věcí, které by ji v jejím minulém, plachém a cudném životě naplňovaly hrůzou a hanbou.
Probudila se v ní zvláštní žízeň. Pohlédla na své tělo. Bylo pokryto špínou a tekoucí krví. Lehce si ji otřela prstem, dál jím přejížděla podél svého útlého pasu a namalovala malý červený vzor na svá pučící ňadra. Vášnivé zasténání se jí vydralo z úst, přičemž vycenila ostré špičáky. K její žízni se připojil navíc chtíč.
Postavila se na kraj zříceniny, rozpřáhla paže a zvrátila hlavu do týla. Dokonce i nebe jako by bylo zalito krví. Odraz slunce barvil oblaka, táhnoucí od západu a přinášející nový náklad sněhu.
Zvedající se vítr přinesl příjemný chlad a pohrával si s jejími dlouhými vlasy, splývajícími jí až k pasu. Mladá žena sklopila oči. Asi míli odsud viděla stoupat dým. Vybavila se jí neurčitá vzpomínka.
Její rodná vesnice. Její rodina. Její přátelé.
Strašlivý úsměv jí hrál kolem plných rtů.
Byla dlouho pryč.

KONEC

Příští svazek 031

Krvavá lebka

Cesta do Japonska - a k novému životu - je vlastně pro Lilith a pro Beth otevřená. Je to zvědavost nebo sentimentalita, která poloupírku vede k tomu, aby ještě zůstala v Anglii? Hledá rodný dům svého lidského otce.
Zde učiní strašlivý objev. Toto sídlo platí v blízké vesnici za prokleté. A jeho nový majitel, jak se zdá, není vůbec člověk!
Aby poznala pravdu, se Lilith odváží příliš daleko. Dveře domu se za ní zavírají. Navždy?

??

??

??

??

- 1 -